

UZASADNIENIE

Celem projektu ustawy o zmianie ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych oraz niektórych innych ustaw jest wprowadzenie zmian w zasadach lokalizowania inwestycji w zakresie lądowych elektrowni wiatrowych w gminach, które wyrażają wolę lokowania takiej infrastruktury oraz „odblokowanie” rozwoju budownictwa mieszkalnego w sąsiedztwie tych elektrowni przy zachowaniu maksymalnego bezpieczeństwa ich eksploatacji i zapewnieniu pełnej informacji o planowanej inwestycji dla mieszkańców okolicznych terenów.

Przyjęcie ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 981 i 1378), która miała na celu uregulowanie kwestii związanych z przygotowaniem i realizacją inwestycji w lądową energetykę wiatrową, było uzasadnionym krokiem, mającym na uwadze konieczność zapewnienia ochrony mieszkańcom terenów, w pobliżu których zlokalizowane są tego typu obiekty. Konieczność opracowania ww. regulacji była także uzasadniona znaczącą reakcją społeczną oraz dyskusją publiczną dotyczącą lokowania elektrowni wiatrowych, które miały miejsce w ówczesnym czasie. Podstawowe obszary poddane regulacji i założenia ww. ustawy dotyczyły:

- obowiązkowego lokowania elektrowni wiatrowych wyłącznie na podstawie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego (MPZP),
- precyzyjnego określenia warunków lokalizacji oraz wskazania minimalnej odległości nowych elektrowni wiatrowych od zabudowań mieszkalnych oraz nowych zabudowań mieszkalnych od elektrowni wiatrowych,
- jednoznacznego wskazania, że przepisy ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2020 r. poz. 1333, z późn. zm.) i inne przepisy dotyczące postępowania w przypadku katastrof budowlanych i oceny stanu technicznego budowli stosuje się odpowiednio do elektrowni wiatrowych.

Wskazane obszary wymagały uregulowania na poziomie ustawowym i uzasadniały interwencję w postaci opracowania i przyjęcia szczególnych przepisów w tym zakresie.

Od momentu przyjęcia i wejścia w życie przepisów ww. ustawy w 2016 r. sytuacja dotycząca globalnych, europejskich i krajowych polityk energetycznych, kosztów wytwarzania energii elektrycznej, a także możliwości wykorzystania lądowej energetyki wiatrowej, wdrażanej w zgodzie z interesem społeczności lokalnych, uległa poważnym zmianom.

1. Ogólny kontekst i tło przedmiotu ustawy

Przede wszystkim wysokie i stale rosnące koszty energii elektrycznej, wytwarzanej w sposób konwencjonalny (tj. oparty na spalaniu węgla), stały się jednym z najważniejszych wyzwań przed jakimi stoją polskie przedsiębiorstwa i gospodarka, ale także gospodarstwa domowe. Z uwagi na to, że w Polsce znaczna ilość, bo wg danych z 2020 r. aż 73,5%, energii

elektrycznej jest generowana z węgla¹, polscy odbiorcy są bardzo wrażliwi na zmiany kosztów związanych z tym źródłem energii.

Sytuacja Polski w tym zakresie powinna być więc analizowana w kontekście:

- stałego, obserwowanego wzrostu cen uprawnień do emisji CO₂ (kilkukrotnego od początku 2018 r., z kilku do ponad 30€/t obecnie)² oraz ceny wydobycia i dostaw węgla³, co powoduje z tego powodu wzrost cen energii elektrycznej dla odbiorców krajowych,
- istotnego znaczenia faktu, że aby wyprodukować 1 kWh energii elektrycznej w Polsce, trzeba wyemitować 724 gramy CO₂, czyli trzy razy więcej niż europejska średnia (226 gram, spadek)⁴. Oznacza to dużo wyższe opłaty, jakie polskie przedsiębiorstwa muszą ponosić na ww. uprawnienia do emisji CO₂,
- okoliczności związanej z tym, że na rosnący udział OZE w produkcji energii mają wpływ stale spadające koszty generacji energii w tego typu instalacjach, wynikające z postępującego rozwoju technologicznego. Zgodnie cytowanym powyżej raportem Polskiego Instytutu Ekonomicznego, na podstawie danych Międzynarodowej Agencji Energii Odnawialnej (IRENA), w okresie 2010-2018 koszty wytwarzania energii z energetyki słonecznej spadły o 77%, a dla energetyki wiatrowej, spadek wyniósł 20% (farmy morskie) i, co istotne z punktu widzenia niniejszego projektu – o 34% dla elektrowni wiatrowych na lądzie (przy czym uśrednione koszty wytwarzania energii w lądowych elektrowniach wiatrowych osiągały drugi najkorzystniejszy wynik spośród OZE). Warto tu jednocześnie wskazać, że statystyczna średnia UE dla Państw Członkowskich w zakresie udziału poszczególnych technologii w wytwarzaniu energii elektrycznej wynosiła w 2020 r. 38% z OZE, 37% z paliw kopalnych (reszta to energia atomowa). W przypadku Polski udział wszystkich paliw kopalnych w produkcji energii elektrycznej został wyliczony na poziomie 83%⁵,
- tego, że z uwagi na powyższe, poziom cen energii elektrycznej jest w Polsce wyższy niż w większości innych krajów UE. Według zestawienia Komisji Europejskiej, w III kwartale 2020 r. średnia cena energii elektrycznej na polskim rynku hurtowym wyniosła 52€ za 1 MWh, czyli aż o 60% więcej niż europejska średnia w tym okresie, która

¹ Porównanie za: The European Power Sector in 2020, <https://ember-climate.org/wp-content/uploads/2021/01/Report-European-Power-Sector-in-2020.pdf>. (dostęp: 25 stycznia 2021 r.). Wg danych Polskich Sieci Elektroenergetycznych za sam grudzień 2020 r. było to blisko 70% <https://www.rynekelektryczny.pl/produkcja-energii-elektrycznej-w-polsce/>.

² W dniu 7 stycznia 2021 r. ceny uprawnień do emisji CO₂ sięgnęły 35€ – tym samym były najwyższe od 2005 r., czyli od momentu uruchomienia unijnego systemu handlu emisjami EU ETS, dane za: <https://www.politykainsight.pl/pi-energy/2098157,1,kto-zyska-a-kto-straci-na-drogim-co2.read.>, (dostęp: 10 stycznia 2021 r.). Zgodnie z *Raportem z rynku CO₂* ze stycznia 2021 r. przygotowanego przez KOBIZE, prognozy na 2022 i 2023 r. sugerują, że ceny osiągną poziomy ok 46 EUR. W długim terminie ceny uprawnień mogą rosnąć liniowo, średnio od ok. 41 EUR w 2025 r. do ok. 72 EUR w 2030 r.

³ Zestawienie danych w: Przyszły miks energetyczny Polski – determinanty, narzędzia i prognozy, Polski Instytut Ekonomiczny, Working Paper 6/2019, Warszawa 2019.

⁴ Porównanie za: The European Power Sector in 2020, <https://ember-climate.org/wp-content/uploads/2021/01/Report-European-Power-Sector-in-2020.pdf>. (dostęp: 25 stycznia 2021 r.).

⁵ Przyszły miks energetyczny Polski – determinanty, narzędzia i prognozy, op. cit.

wynosiła od 30 do 40€ (droższa cena występowała w tym okresie tylko na Malcie i wyniosła 56€)⁶. Ma to oczywiście negatywny wpływ na konkurencyjność polskich przedsiębiorstw i produktów na rynkach międzynarodowych, w tym w szczególności na kondycję dużych przemysłowych odbiorców energii,

- okoliczności, że z uwagi na rosnące ceny krajowej energii elektrycznej, zauważalny w 2018, 2019 i w 2020 r. stał się także trend rosnącego importu energii elektrycznej z zagranicy⁷,
- oraz, że w kwietniu 2020 r. Polska wyprzedziła Grecję pod względem wysokości cen hurtowych energii elektrycznej, które od tej pory pozostają najwyższe w Unii⁸. Pomiędzy kwietniem a wrześniem 2020 r. średnie ceny energii elektrycznej w Polsce wynosiły 46 euro za MWh, czyli o połowę więcej niż średnia dla reszty UE-27 (31 euro/MWh).

Wszystkie ww. czynniki powodują, że utrzymanie obecnego miksu energetycznego w perspektywie długookresowej wiązałoby się ze znacznym wzrostem cen energii elektrycznej oraz niewypełnianiem zobowiązań wynikających z ustawodawstwa UE. Polska powinna więc doprowadzić do takiej modyfikacji swojego miksu energetycznego, aby zapewnić Polakom dostęp do czystej i taniej energii, która w sposób niezakłócony będzie trafiać do odbiorców.

Należy mieć także na uwadze ogólny kontekst związany z realizacją polityki energetyczno-klimatycznej Unii Europejskiej, w tym jej długoterminową wizję dążenia do neutralności klimatycznej UE do 2050 r. oraz mechanizmy regulacyjne stymulujące osiągnięcie związanych z nią efektów w najbliższych dziesięcioleciach, polegających na ograniczaniu emisji CO₂ oraz dekarbonizacji wytwarzania energii.

Już w 2009 r. przyjęto pakiet regulacji wyznaczający trzy zasadnicze cele przeciwdziałania zmianom klimatu do 2020 r. (tzw. pakiet 3 x 20%), przy czym, zgodnie z nim, Państwa Członkowskie partycypują w nim stosownie do swoich możliwości. Polska jest zobowiązana do:

- zwiększenia efektywności energetycznej poprzez oszczędność zużycia energii pierwotnej o 13,6 Mtoe w latach 2010 – 2020 w porównaniu do prognozy zapotrzebowania na paliwa i energię z 2007 r.,
- zwiększenia do 15% udziału energii z OZE w końcowym zużyciu energii brutto do 2020 r.,
- wkładu w redukcję emisji gazów cieplarnianych o 20% (w porównaniu do 1990 r.) do 2020 r.

⁶ Analiza Polityki Insight: <https://www.politykainsight.pl/pi-energy/2098455.1.polska-ma-najdrozsza-energie-na-kontynencie-impas-w-rozmowach-gornikow-z-rzadem.read> (dostęp: 15 stycznia 2021 r.).

⁷ Przyszły mix energetyczny Polski – determinanty, narzędzia i prognozy, op.cit.

⁸ Analiza Polityki Insight Energy: <https://www.politykainsight.pl/pi-energy/1976106.1.czy-piontek-zastapi-rogale-w-pgg-gaz-system-wchlonie-polskie-lng.read>, (dostęp 23 października 2020 r.).

W 2014 r. Rada Europejska utrzymała kierunek przeciwdziałania zmianom klimatu i zatwierdziła cztery cele w perspektywie 2030 r. dla całej UE, które po rewizji w 2018 r. oraz grudniu 2020 r. przedstawiają się następująco:

- zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych o 55% w porównaniu z emisją z 1990 r. (zwiększony w grudniu 2020 r. z wcześniejszych 40%),
- co najmniej 32% udziału źródeł odnawialnych w zużyciu końcowym energii brutto,
- wzrost efektywności energetycznej o 32,5%,
- ukończenie tworzenia wewnętrznego rynku energii UE.

W 2019 r. w celu nadania spójności ww. działaniom, Komisja Europejska opublikowała komunikat ws. Europejskiego Zielonego Ładu, czyli strategii, której ambitnym celem jest osiągnięcie przez UE do 2050 r. ww. celów związanych z neutralnością klimatyczną. Służyc mają temu zarówno działania regulacyjne, jak i znaczące środki finansowe skierowane na inwestycje w niskoemisyjną energetykę.

Perspektywicznie zakłada się więc dalsze rewizje kluczowych regulacji UE dotyczących sektora energetycznego, które odnosić się będą do celów i narzędzi polityki energetyczno-klimatycznej Unii Europejskiej w horyzoncie czasowym wykraczającym poza ramy 2030 r. Dotyczy to w szczególności rozstrzygnięć względem długoterminowej wizji redukcji emisji gazów cieplarnianych w UE do 2050 r.

Zgodnie z powyższym, udział energii odnawialnej brutto w konsumpcji energii elektrycznej, ciepłej i w transporcie w Polsce, liczony za 2020 r., powinien wynieść 15%. Tymczasem dane dla Polski za 2019 r. wskazują, że osiągnięty poziom to zaledwie 12,16%, z czego dla elektroenergetyki poziom ten wynosi 14,3% (dane Eurostat)⁹. Może to grozić niespełnieniem celów nałożonych przez prawodawstwo UE za 2020 r. i ewentualną koniecznością dokonania tzw. transferu statystycznego, czyli obowiązkowego zakupu energii OZE z innych krajów UE o wartości uzależnionej od ostatecznie osiągniętego wskaźnika¹⁰.

Najnowsze dokumenty strategiczne dotyczące projekcji krajowego miksu energetycznego oraz systemu energetycznego dostrzegają już ww. wyzwania. Zgodnie z przyjętą przez Radę Ministrów „Polityką Energetyczną Państwa (PEP) do 2040 r.”, krajowe zużycie energii elektrycznej wzrośnie do 2030 r. o 22% oraz o 37% do 2040 r. Średnioroczne tempo wzrostu tej kategorii wynosi w całym rozpatrywanym okresie prognozy ok. 1,5%. Oznacza to, że popyt na energię wymaga dostarczenia do Krajowego Systemu Energetycznego znaczącego dodatkowego wolumenu energii wytwarzanej w sposób efektywny ekonomicznie i zgodny

⁹ Ostateczne dane unijnego urzędu statystycznego Eurostat o realizacji celu za 2020 r. poznamy dopiero w styczniu 2022 r.

¹⁰ UE zobowiązała się do osiągnięcia 20% udziału energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto w 2020 r. Zgodnie z Dyrektywą RED z 2009 r., wszystkie kraje członkowskie mają indywidualnie wyznaczone cele, które łącznie mają zapewnić wypełnienie unijnego planu. Polska zobowiązała się do osiągnięcia 15%. W 2009 r., udział OZE w Polsce wynosił 8,66%, dane o wymaganych wskaźnikach dla krajów UE: <https://ec.europa.eu/eurostat/documents/2995521/10335438/8-23012020-AP-EN.pdf/292cf2e5-8870-4525-7ad7-188864ba0c29>.

z krajową i unijną polityką klimatyczną. W najnowszej wersji PEP do 2040 r., jak i w przedłożonym Komisji „Krajowym Planie na rzecz Energii i Klimatu na lata 2021-30”, Polska deklaruje, że do 2030 r. osiągnięty zostanie poziom 23% udziału OZE w końcowym całkowitym zużyciu energii brutto, przy czym dla zużycia energii brutto w elektroenergetyce, a więc w obszarze, gdzie zastosowane będą elektrownie wiatrowe na lądzie, do 2030 r. osiągnięty zostanie poziom 32% udziału OZE. Zgodnie z PEP, do 2040 r. ww. poziom udziału OZE w końcowym całkowitym zużyciu energii brutto osiągnie co najmniej 28,5%, przy czym dla zużycia energii brutto w elektroenergetyce poziom ten powinien osiągnąć co najmniej 39,7%.

Aby mogło nastąpić ww. wypełnienie przez Polskę podjętych zobowiązań, a także doprowadzenie do znaczącej przebudowy krajowego miksu energetycznego konieczne jest kontynuowanie wdrażania ułatwień dla realizacji inwestycji w OZE, w tym w lądowe elektrownie wiatrowe.

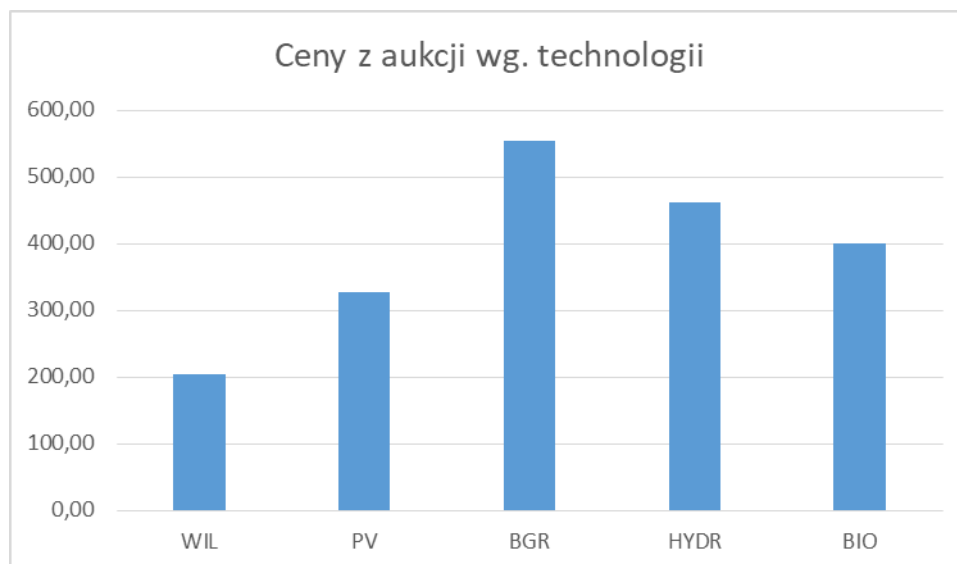
2. Potencjał rozwoju oraz atuty energetyki wiatrowej na lądzie

Krajowe dokumenty strategiczne w obszarze energetyki dostrzegają istotną rolę lądowej energetyki wiatrowej. Przykładowo w PEP do 2040 r. wskazuje się, że lądowa energetyka wiatrowa posiada, w szczególności, potencjał dla rozwoju w obszarze korporacyjnych długoterminowych umów zakupu energii z OZE (tzw. cPPA), zawieranych bezpośrednio między wytwórcą OZE i odbiorcą dużej ilości energii, w celu wykorzystania dużej części lub całości generacji w danej instalacji OZE. Odbiorcą w tym zakresie może być podmiot posiadający znaczne zapotrzebowanie jednostkowe na energię elektryczną, dla którego opłacalne jest np. instalowanie bezpośredniej linii zasilającej z instalacji stanowiącej źródło energii lub zapewnianie co najmniej dedykowanego, zwirtualizowanego dostępu do nowego źródła energii¹¹.

Obecnie, według danych Polskich Sieci Elektroenergetycznych (styczeń 2021 r.), moc zainstalowana lądowych farm wiatrowych w naszym kraju wynosi 6 613,99 MW w ok. 1 300 instalacjach tego typu. Lądowa energetyka wiatrowa wytwarza ok. 14 TWh energii elektrycznej rocznie, co stanowiło 8,2% produkcji energii elektrycznej w kraju w 2019 r.¹². Lądowa energetyka wiatrowa już teraz jest, dzięki znacznej poprawie efektywności wykorzystania mocy turbiny, najtańszą technologią wytwarzania energii w Polsce, nie tylko w porównaniu do innych OZE, ale także do źródeł konwencjonalnych. Potwierdzają to wyniki deklarowanych i kontraktowanych cen energii z aukcji OZE w 2018 r. oraz w 2019 r. w porównaniu do cen energii na giełdzie (poniżej zbiorcze zestawienie cen z aukcji OZE przygotowane przez URE w sierpniu 2020 r. na podstawie danych z przeprowadzonych aukcji w 2018 i 2019 r., gdzie WIL oznacza lądową energetykę wiatrową):

¹¹ „Perspektywy rozwoju Corporate PPA w Polsce. Możliwość kontraktowania dostaw zielonej energii dla przemysłu, Instytut Jagielloński, luty 2020.

¹² Dane Polskich Sieci Energetycznych (PSE) za: za <https://www.rynekelektryczny.pl/moc-zainstalowana-farm-wiatrowych-w-polsce/>, (dostęp: 25 stycznia 2021 r.).

Średnia cena ważona energii z lądowych elektrowni wiatrowych z ww. aukcji to 204,43 zł/MWh. Tymczasem, przykładowo, cena energii BASE (zł/MWh) na towarowej giełdzie energii w sierpniu 2020 r. wyniosła 233,95 zł¹³ (średnia roczna za 2019 r. to 245 zł/MWh a minimalna cena po jakiej energia z elektrowni wiatrowej na lądzie została sprzedana w ramach ww. aukcji wynosiła 163 zł/MWh¹⁴). Trend oferowania w aukcjach OZE organizowanych w 2020 r. oferowane ceny energii z elektrowni wiatrowej były także niższych niż ceny energii elektrycznej na rynku był utrzymany w 2020 r. – przeciętna cena ofert wytwórców energii z wiatru na lądzie w aukcji z 2020 r.: AZ/7/2020 (dla instalacji o projektowanej mocy przekraczającej 1 MW) wyniosła 227 zł/MWh, podczas gdy średnia ważona wartość podstawowego indeksu BASE na Towarowej Giełdzie Energii w grudniu 2020 r. wyniosła 258 zł/MWh, a notowanie kontraktu BASE_Y-22 – 252 zł/MWh. Biorąc pod uwagę możliwość wykorzystywania w kolejnych aukcjach technologii nowszej generacji oraz terenów o najlepszej wietrzności można oczekiwać jeszcze większego obniżania cen aukcyjnych na energię z wiatru. Wydaje się zasadne, biorąc pod uwagę ww. okoliczności, uwarunkowania krajowego rynku energetycznego oraz rosnącego zapotrzebowania na tanią energię elektryczną, aby umożliwić wykorzystanie znacznego potencjału lądowej energetyki wiatrowej, który mógłby być istotnym elementem mitygującym wzrosty hurtowej ceny energii w przyszłości.

Obserwowany w ostatnich latach, bardzo szybki postęp technologiczny w sektorze energetyki wiatrowej wpływa na zwiększenie produktywności, a tym samym obniżenie kosztów realizacji projektów wiatrowych. Obecne, nowoczesne turbiny wiatrowe, zwłaszcza te o dużych mocach jednostkowych, znacznie efektywniej wykorzystują dostępne zasoby wiatru, zwiększając tym samym potencjalne tereny, gdzie uzasadnione ekonomicznie i zgodne z przepisami prawa jest

¹³ <https://tge.pl/dane-statystyczne> (dostęp w dniu 3 września 2020 r.).

¹⁴ <https://www.ure.gov.pl/pl/energia-elektryczna/ceny-wskazniki/7852,Srednia-cena-sprzedazy-energii-elektrycznej-na-rynku-konkurencyjnym-roczna-i-kwa.html>.

ich posadowienie. W praktyce oznacza to, że są w stanie generować większą moc i ilość energii przy porównywalnej prędkości wiatru. Z uwagi na znacznie mniejszą łączną ilość elektrowni w ramach takiego zespołu urządzeń takie rozwiązanie może istotnie zwiększyć akceptację społeczną dla projektu i zmniejszyć jego oddziaływanie na środowisko.

Biorąc pod uwagę także perspektywę długookresową, zgodnie z opracowaniami Instytutu Energetyki Odnawialnej (IEO) z października 2019 oraz września 2020 r.¹⁵, potencjał ekonomiczny rozwoju energetyki wiatrowej na terenie Polski – (tj. uwzględniający możliwości techniczne, kryteria gospodarcze i związane z ekonomiką inwestycji, skorygowany ze względu na dopuszczalne do zabudowy instalacjami elektrowni wiatrowych klasy bonitacyjne gleby) wynosi w zależności od wariantu rozwoju od 6 do 12,5 GW nowych mocy zainstalowanych w energetyce wiatrowej na lądzie w perspektywie do 2030 r. W krótkim horyzoncie czasowym, do 2025 r., na podstawie danych o zainicjowanych procesach inwestycyjnych, potencjalna moc nowych elektrowni wiatrowych szacuje się na 3,7 GW¹⁶.

Wysoki potencjał dla rozwoju energetyki wiatrowej wskazują też analizy przeprowadzone w ramach projektu „LIFE Climate CAKE PL”, który został opracowany w Krajowym Ośrodku Bilansowania i Zarządzania Emisjami (KOBiZE), działającym w strukturze Instytutu Ochrony Środowiska – Państwowego Instytutu Badawczego. Wyniki projektu CAKE wskazują na potencjał rozwoju lądowej energetyki wiatrowej do poziomu ok. 36 GW mocy zainstalowanej do 2040 r. oraz ok. 21-23 GW łącznej mocy zainstalowanej w perspektywie do 2030 r. w zależności od przyjętego scenariusza¹⁷.

Jak wynika z kolei z raportu WISE Europa¹⁸, stały przyrost mocy wiatrowych – aż do osiągnięcia potencjału technicznie i ekonomicznie uzasadnionego w polskich warunkach – mógłby osiągnąć docelową wartość ok. 24 GW mocy zainstalowanej. Z kolei, według scenariusza zarysowanego w raporcie tego samego ośrodka badawczego, pt. „Neutralna emisyjnie Polska 2050. Jak wyzwanie zmienić w szansę”¹⁹, lądowa energetyka wiatrowa może wnieść bardzo znaczący wkład w osiągnięcie przez Polskę neutralności emisyjnej do 2050 r.,

¹⁵ „Potencjał inwestycyjny energetyki wiatrowej na lądzie na terenie Polski”, Instytut Energetyki Odnawialnej, Warszawa, październik 2019 r. oraz „Możliwości wykorzystania i szybkiego uruchomienia rezerw potencjału lądowej energetyki wiatrowej w celu obniżenia cen energii elektrycznej w Polsce”, Warszawa, wrzesień 2020 r.

¹⁶ „Możliwości wykorzystania i szybkiego uruchomienia rezerw potencjału lądowej energetyki wiatrowej w celu obniżenia cen energii elektrycznej w Polsce”, Instytut Energetyki Odnawialnej, op. cit.

¹⁷ Raport: “Scenarios of low-emission energy sector for Poland and the EU until 2050 http://climatecake.pl/wp-content/uploads/2019/11/CAKE_energy-model_EU_low_emission_scenarios_paper_final.pdf”, Centrum Analiz Klimatyczno-Energetycznych, KOBiZE, październik 2019 (dostęp: 20 stycznia 2021 r.).

¹⁸ „Wkład krajowych dostawców w rozwój energetyki wiatrowej na lądzie i jej wpływ na polski rynek pracy do 2040 r.”, WISE Europa (2019).

¹⁹ Neutralna emisyjnie Polska 2050. Jak wyzwanie zmienić w szansę, McKinsey & Company (2020), <https://www.mckinsey.com/pl/our-insights/carbon-neutral-poland-2050#> (Dostęp: 7 sierpnia 2020 r.).

a tym samym przyczynić się do realizacji postawionych sobie przez nasz kraj, Unię Europejską i wspólnotę międzynarodową celów przeciwdziałania globalnym zmianom klimatycznym. Przewiduje się, że w 2050 r. moc lądowych elektrowni wiatrowych może wynieść 35 GW, co stanowiłoby 21% mocy całkowitej. Jak zauważono w raporcie, opracowanie programu inwestycji na tak ogromną skalę wymagałoby oczywiście rozwiązania wielu kwestii związanych z regulacjami, środowiskiem naturalnym oraz łańcuchami dostaw. Może jednak przyczynić się do powstawania w Polsce nowych gałęzi gospodarki.

Ww. prognozy są stosunkowo zbieżne w zakresie zaznaczonych perspektyw rozwoju lądowej energetyki wiatrowej. Wszystkie ww. optymistyczne scenariusze jej rozwoju zakładają jednak dokonanie istotnych zmian w obowiązujących przepisach, przewidzianych m.in. w niniejszym projekcie, polegających na uelastycznieniu zasad lokowania elektrowni wiatrowych (w tym na terenie bliższym niż wyznaczony przez tzw. zasadę odległościową, zakładającą minimalną odległość równą dziesięciokrotności wysokości elektrowni wiatrowej od budynku mieszkalnego – dalej jako zasada 10H). Biorąc pod uwagę wykonane symulacje dotyczące obszarów kraju, które są wyłączone spod zabudowy elektrowniami wiatrowymi, przy różnych odległościach minimalnych²⁰, przyjęta w projekcie nowa bezwzględna minimalna odległość elektrowni wiatrowych od zabudowań mieszkalnych jest odległością, która udostępni większe obszary kraju pod rozwój energetyki wiatrowej, z jej wszystkimi korzyściami środowiskowymi, społecznymi i ekonomicznymi dla mieszkańców kraju. Co istotne, faktyczna przestrzeń dostępna pod elektrownie wiatrowe nie musi jednak oznaczać, że na takich obszarach elektrownie wiatrowe powstaną w rzeczywistości, gdyż mogą tam występować innego rodzaju bariery, np. wynikające z pogłębionej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, konsensusu ze społecznością lokalną, aspektów ekonomicznych itp.

Z szacunków wykonanych w grudniu 2018 r. na zamówienie Polskiego Stowarzyszenia Energetyki Wiatrowej (PSEW) wynika, że z uwagi na opisaną powyżej, rosnącą efektywność kosztową energetyki wiatrowej na lądzie, każdy dodatkowy 1 GW generacji z lądowych elektrowni wiatrowych dostarczonych do Krajowego Systemu Energetycznego może obniżyć ceny hurtowe energii elektrycznej o ok. 21 zł/1 MWh.

Z kolei, w zależności od zainstalowanej łącznej mocy nowych elektrowni wiatrowych (warianty od 6 do 12,5 GW nowych mocy wytwórczych) oraz potencjalnych, nieprzewidzianych wahań cen energii, IEO szacuje, że po 2030 r., tj. po okresie potencjalnych realizacji nakładów inwestycyjnych na nowe instalacje energetyki wiatrowej na lądzie, oszczędności mogą wynieść od 5 do 30 zł/1 MWh²¹.

Inną potencjalną korzyścią związaną z rozwojem lądowych elektrowni wiatrowych jest umożliwienie powstania w Polsce nowej, perspektywicznej branży przemysłowej związanej

²⁰ Z. Cichoński, M. Hajto, M. Bidłasik (2013), *Przestrzenne konsekwencje przyjęcia wybranych kryteriów lokalizacji elektrowni wiatrowych*, Instytut Ochrony Środowiska – Państwowy Instytut Badawczy.

²¹ Dane za: wystąpienie Polskiego Stowarzyszenia Energetyki Wiatrowej z 15 kwietnia 2020 r. do Ministerstwa Klimatu oraz Ministerstwa Rozwoju ws. wniosku o przedłużenie aukcyjnego systemu wsparcia rozwoju odnawialnych źródeł energii (OZE) w Polsce oraz wcześniej przytaczane raporty IEO.

z produkcją i wykorzystaniem wodoru. W przygotowanej w styczniu 2021 r. „Polskiej Strategii Wodorowej do roku 2030 z perspektywą do 2040 r.” wyraźnie wskazuje się na docelowo pożądany model produkcji tego nośnika energii przy wykorzystaniu taniego źródła energii elektrycznej z OZE przy procesie elektrolizy (w celu uzyskania tzw. „zielonego” lub „odnawialnego” wodoru). Produkcja wodoru przy wykorzystaniu nadwyżek z generacji OZE jest także realizacją postulatu łączenia sektorów – energetyki, transportu, ciepłownictwa i przemysłu. W przypadku wdrożenia wykorzystania zielonego (odnawialnego) wodoru oraz ww. koncepcji łączenia sektorów, potencjał redukcji emisji w roku 2050 względem roku 2020 wynosi ok. 68% (co odpowiada ok. 83 proc. względem roku 1990)²². Planuje się, że zainstalowana moc elektrolizerów do 2030 r. może w Polsce osiągnąć moc 2 GW. Co więcej, synergia mocy wytwórczej OZE na potrzeby produkcji wodoru mogłaby być jednocześnie wykorzystywana do magazynowania energii w postaci paliwa wodorowego, co może być konieczne w przypadku konieczności utrzymywania stabilności Krajowego Systemu Energetycznego („wyłapywanie” nadwyżek produkcji z OZE). Wodór, wyprodukowany m.in. z energii pochodzącej z lądowych elektrowni wiatrowych może pełnić, zgodnie z ww. Strategią, rolę magazynu energii, w tym energii wytworzonej z OZE, i dzięki temu uczestniczyć w zwiększaniu możliwości integracji OZE w systemie energetycznym.

Jak wskazuje raport WISE-Europa²³, utrzymanie tempa inicjowania i realizacji inwestycji w elektrownie wiatrowe na lądzie w najbliższych latach będzie wymagało stabilnego otoczenia regulacyjnego oraz dokonania uelastycznienia przepisów dotyczących lokalizacji elektrowni wiatrowych. W przeciwnym razie, możliwości w zakresie uruchamiania nowych projektów w tym zakresie mogą być bardzo ograniczone, a potencjalne zyski utracone.

Ministerstwo Rozwoju, Pracy i Technologii przeprowadziło prace przeglądowe w celu zmiany ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych, nakierowane na wykorzystanie potencjału energetyki wiatrowej na lądzie na rzecz polskiej gospodarki i rynku energetycznego. W trakcie analizy zaobserwowano, że przyjęcie ww. ustawy, wprowadzającej jedną, sztywną odległość minimalną od zabudowań mieszkalnych i form ochrony przyrody, uzależnioną od wysokości wiatraków (tzw. zasada odległościowa z minimalną odległością równą dziesięciokrotności wysokości elektrowni wiatrowe, inaczej zasada 10H), doprowadziło do istotnego zmniejszenia ilości dostępnych terenów nadających się na lokalizację i realizację nowych inwestycji²⁴. Obecnie obserwowane inwestycje w znacznej większości korzystają (dzięki obowiązującym przepisom przejściowym) z regulacji obowiązujących przed wejściem ww. przepisów ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych.

²² Projekt „Polskiej Strategii Wodorowej do roku 2030 z perspektywą do 2040 r.”, Ministerstwo Klimatu i Środowiska, styczeń 2021 r.

²³ Prąd Zmienny. Panorama niskoemisyjnych inwestycji w energetyce, WiseEuropa, (pod red. Macieja Bukowskiego), Warszawa 2020, s. 29.

²⁴ Warto zwrócić tutaj uwagę na cytowane już opracowanie IOŚ-PIB.

Jednym z obserwowanych efektów ubocznych ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych, w szczególności związanych z art. 4 ustawy, w którym wskazuje się minimalną odległość nowej elektrowni wiatrowej od istniejącego budynku mieszkalnego, jak i budynku mieszkalnego od istniejącej elektrowni wiatrowej, było doprowadzenie do zablokowania możliwości zabudowy mieszkaniowej na dużych terenach gmin, w tym także na terenach intensywnie urbanizowanych, w tym także na działkach pod zabudowę mieszkaniową.

Warto również zwrócić uwagę na pozytywny stosunek społeczeństwa polskiego do rozwoju lądowej energetyki wiatrowej: popiera ją 85% mieszkańców. Co więcej 75% ankietowanych popiera budowę takich farm w swojej okolicy zamieszkania. Wraz ze stopniem wykształcenia rośnie pozytywny stosunek do takich lokalnych inwestycji. Trzeba też podkreślić, że zdecydowana większość społeczeństwa (70%) uważa, że lądowe farmy wiatrowe mają pozytywny wpływ na środowisko²⁵.

3. Rozwiązania dotyczące wyznaczania minimalnej odległości elektrowni wiatrowych od budynków mieszkalnych

W Europie mamy do czynienia z różnym podejściem do minimalnej odległości elektrowni wiatrowych od zabudowań²⁶. Wymienione poniżej kraje stosują regułę wysokości szczytowej (w maksymalnym wzniesieniu łopaty wirnika, tzw. *tip-height*):

- Polska i niemiecki land Bawaria stosują zasadę 10-krotności wysokości (10 x *tip height*, czyli 10H), co oznacza, że dla nowoczesnych elektrowni wiatrowej o wysokości szczytowej 150-180 m, minimalna odległość od zabudowań mieszkalnych wynosi ok. 1500 m),
- Włochy stosują zróżnicowane odległości wielokrotności wysokości H w zależności od regionu oraz inne szczegółowe regulacje,
- Dania i Belgia (region Walonii) stosują 4-krotną zasadę wysokości szczytowej (4H), co przekłada się na minimalną odległość ok. 600 m.

Wiele europejskich krajów minimalną odległość wyznacza na podstawie określonego dystansu wyrażonego w metrach, niekiedy dopuszczając indywidualne podejście w poszczególnych

²⁵ Energetyka wiatrowa – lądowa i morska. Jednotematyczne badanie świadomości i zachowań ekologicznych mieszkańców Polski, Raport z badania. Katarzyna Kępka, Julia Ziomek. Listopad 2020, Opracowane dla Ministerstwa Klimatu i Środowiska przez PBS Sp. z o. o. i BR Sp. z o. o.

²⁶ Dane za: Dalla Longa, F., Kober, T., Badger, J., Volker, P., Hoyer-Klick, C., Hidalgo, I., Medarac, H., Nijs, W., Politis, S., Tarvydas, D. and Zucker, A., Wind potentials for EU and neighbouring countries: Input datasets for the JRC-EU-TIMES Model, EUR 29083 EN, Publications Office of the European Union, Luxembourg, 2018, s. 7 i 47 https://publications.jrc.ec.europa.eu/repository/bitstream/JRC109698/kjna29083enn_1.pdf (dostęp: 2 września 2020 r.). oraz za „Energetyka wiatrowa na lądzie. Założenia reformy i propozycja ustawy”, United Nations Global Compact Network, <https://ungc.org.pl/strefa-wiedzy/energetyka-wiatrowa-ladzie-zalozenia-reformy-propozycja-ustawy/>, wrzesień 2020.

regionach. Te regulacje mają zróżnicowany status: od obligatoryjnego do fakultatywnych zaleceń, wytycznych czy dobrych praktyk.

Taką zasadę przyjęły następujące kraje:

- Austria (przedział od 800 do 2000 m, w zależności od polityki regionalnej kraju związkowego),
- Estonia (1000 m),
- Francja (500 m),
- Grecja (500 m),
- Holandia (w zależności od regionu przedział od 400 do 600 m) – ze względu na przepisy akustyczne, turbiny nie mogą być usytuowane w odległości mniejszej niż 400 m od terenów mieszkalnych. W niektórych regionach minimalna odległość do działek budowlanych, takich jak Prowincja Noord-Holland, wynosi 600 m,
- Hiszpania (500 m) – zalecana jest minimalna odległość 500 m od zabudowań, która może się minimalnie różnić między regionami,
- Irlandia (500 m),
- Litwa (500 m),
- Niemcy (w zależności od regionu od 400 m w landzie Schleswig-Holstein do zasady 10H w landzie Bawaria – każdy kraj związkowy Niemiec może we własnym zakresie rozstrzygać o przyjęciu minimalnej dopuszczalnej odległości, jednak nie może ona przekraczać 1000 m),
- Portugalia (500 m),
- Rumunia (1000 m z możliwością złagodzenia przy wykazaniu braku przekroczeń norm akustycznych w nocy);
- Włochy (500 m);
- Węgry (1000 m).

W kilku krajach europejskich nie określono minimalnych odległości w ustawodawstwie centralnym. Zamiast tego, odsunięcie jest określane na poziomie konkretnej inwestycji/projektu i jest powiązane z limitami hałasu oraz innymi oddziaływaniami elektrowni wiatrowej:

- Wielka Brytania – w ustawodawstwie krajowym nie ma minimalnej odległości między turbiną wiatrową a obszarami mieszkalnymi, są one ustalane podczas oceny oddziaływania na środowisko, po ocenie modelowania hałasu i uwzględnieniu oddziaływania wizualnego,
- Belgia (region Flandrii),
- Finlandia,
- Norwegia,

– Szwecja.

Przedstawione powyżej zestawienie pokazuje, że przyjęte w Polsce obecne wymagania dotyczące minimalnej odległości elektrowni wiatrowych od zabudowań mieszkalnych należą do najostrzejszych w Europie (obok Bawarii i Austrii). Austria i Bawaria mają jednak zupełnie inną sytuację w zakresie zapotrzebowania na energię elektryczną oraz sposobów jej pokrywania. W wielu krajach finalne lokalizowanie inwestycji odbywa się w oparciu o prognozowanie oddziaływań akustycznych. Dodatkowo, zalecana odległość minimalna 500 m (w szczególności na terenach wiejskich, przy niewielkim zagęszczeniu zabudowań mieszkalnych) jest stosunkowo często spotykana w różnych krajach²⁷. Podsumowując, w wielu krajach europejskich brak jest sztywnych odległości, a istnieją bardziej elastyczne i złożone procedury, z których część ma umocowanie prawne, a część ma charakter rekomendacji. W wielu przypadkach uprawnienie do podejmowania decyzji w kwestii położenia farm wiatrowych leży w gestii władz samorządowych i lokalnych. Ponadto, często obowiązujące wytyczne nie mają sztywnego charakteru i powinny być stosowane w sposób elastyczny, badając każdy przypadek indywidualnie.

4. Główne założenia ustawy

Celem dokonywanej zmiany przepisów jest ułatwienie realizacji inwestycji w zakresie lądowych elektrowni wiatrowych w gminach, które wyrażają wolę lokowania takiej infrastruktury, przy zachowaniu maksymalnego bezpieczeństwa eksploatacji oraz zapewnienia pełnej informacji o planowanej inwestycji dla mieszkańców okolicznych terenów.

1. Głównym założeniem projektu jest utrzymanie podstawowej zasady lokowania nowej elektrowni wiatrowej, stanowiącej, że nowa elektrownia wiatrowa może być lokowana wyłącznie na podstawie MPZP. Obowiązek sporządzenia MPZP lub jego zmiany na potrzeby przedmiotowej inwestycji będzie jednak dotyczył obszaru prognozowanego oddziaływania elektrowni wiatrowej, a nie, jak dotąd, całego obszaru wyznaczonego zgodnie z tzw. „zasadą 10H” (tj. dla obszaru w promieniu wyznaczonym przez dziesięciokrotność całkowitej wysokości projektowanej elektrowni wiatrowej).
2. Utrzymana zostaje ustawowa, minimalna odległość elektrowni wiatrowej, która nie może być mniejsza niż wyznaczona zgodnie z zasadą 10H. Biorąc jednak pod uwagę ograniczenia wynikające z określenia jednej, sztywnej zasady odległościowej, bardziej efektywnym podejściem w tym zakresie jest uelastycznienie ww. ustawowej zasady odległościowej i oddanie większego władztwa w zakresie wyznaczania lokalizacji elektrowni wiatrowych poszczególnym gminom w ramach procedury planistycznej, tj. dotyczącej uchwalenia lub zmiany MPZP, opracowanego dla elektrowni wiatrowej.
3. Zgodnie z powyższym, MPZP będzie mógł określać inną odległość elektrowni wiatrowej od budynku mieszkalnego, mając na uwadze zasięg oddziaływań elektrowni wiatrowej

²⁷ *Wind potentials for EU and neighbouring countries*, op. cit. s. 7-9.

z uwzględnieniem określonej w projekcie nowelizacji bezwzględnej odległości minimalnej (500 m). Podstawą dla określania wymaganej minimalnej odległości od zabudowań mieszkalnych będą wyniki przeprowadzonej prognozy oddziaływania na środowisko (w ramach której analizuje się m.in. wpływ emisji hałasu na otoczenie i zdrowie mieszkańców) wykonywanej dla projektu MPZP. Aby dodatkowo wzmocnić znaczenie oraz jakość prognozy wykonywanej na potrzeby projektu lub zmiany MPZP dla elektrowni wiatrowej, będą one obowiązkowo uzgadniane, a nie jak dotąd opiniowane, z właściwymi Regionalnym Dyrektorem Ochrony Środowiska (RDOŚ). Identyczna, minimalna, bezwzględna odległość będzie dotyczyć lokowania nowych budynków mieszkalnych w odniesieniu do istniejącej elektrowni wiatrowej.

4. Ustawa nie zmienia zasad występowania o odszkodowania dla właścicieli nieruchomości związane z uchwaleniem MPZP. Zastosowanie w tym względzie ma przepis art. 36 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. 2020 poz. 293, z późn. zm.).
5. Finalna odległość od zabudowań mieszkalnych będzie weryfikowana i określana w ramach procedury wydawania przez RDOŚ decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla danej inwestycji, na podstawie szczegółowego raportu oddziaływania na środowisko, przy zachowaniu nowej minimalnej, bezwzględnej odległości od zabudowań mieszkalnych, która zostanie wskazana w ustawie. Zgodnie projektem nowelizacji, będzie możliwość wydania dodatkowych, szczegółowych przepisów obejmujących wytyczne dla RDOŚ oraz gmin, dotyczące badania i określania oddziaływań elektrowni wiatrowych i ich maksymalnych poziomów.
6. Przyjęta w projekcie bezwzględna, minimalna odległość 500 m oraz położenie silnego nacisku na określenie faktycznego zasięgu oddziaływań i wynikającego z niego usytuowania elektrowni wiatrowych na podstawie prognozy oddziaływania na środowisko, sporządzanej dla projektu i zmiany MPZP, oraz decyzji RDOŚ o środowiskowych uwarunkowaniach dla danej inwestycji, wydawanej na podstawie szczegółowego raportu oddziaływania na środowisko, przygotowywanego przez inwestora, jest między innymi wynikiem analizy rozwiązań przyjętych w innych krajach europejskich, przytoczonych powyżej. Zasadność przyjęcia bezwzględnej, minimalnej odległości elektrowni wiatrowej od budynku mieszkalnego wynoszącej 500 m, której nie można zmniejszyć (ale należy każdorazowo zwiększyć, jeżeli analizy oddziaływań na to wskazują) na podstawie prognozy lub decyzji środowiskowej, mogą dodatkowo sugerować wyniki części badań związanych z określaniem zasięgów oddziaływania elektrowni wiatrowych na otoczenie (akustyczne, elektromagnetyczne, fizyczne itd.), w tym m.in. przeprowadzanych na terenie farm wiatrowych pomiarów hałasu, które potwierdzają, że w rekomendowanej minimalnej odległości od elektrowni wiatrowej nie rejestruje się przekroczeń poziomu dopuszczalnego hałasu określonych w przepisach rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku (Dz. U. z 2014 r.,

poz.112) realizowanych zgodnie z metodyką zawartą w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 30 października 2014 r. w sprawie wymagań w zakresie prowadzenia pomiarów wielkości emisji oraz pomiarów ilości pobieranej wody (Dz. U. z 2019 r. poz. 2286), którego załącznik nr 7 określa metody referencyjne, obowiązujące w pomiarach hałasu przemysłowego.

Ponadto, warto zaznaczyć, że z wyników badania przeprowadzonego wśród inwestorów w elektrownie wiatrowe²⁸ wynika, że dla ok. 75% projektów, które nie zostały zrealizowane, planowana lokalizacja zakładała odległości od 450 m do 650 m od najbliższych zabudowań. Około 25% elektrowni wiatrowych planowane było w zasięgu większym (650–1000 m), a najbardziej oddalone od sąsiedniej zabudowy turbiny projektowano w odległości 1000–1050 m (2 przypadki). Żadna z analizowanych farm wiatrowych nie była zlokalizowana w mniejszej odległości niż wspomniane 450 m, co było podyktowane rozproszoną zabudową w Polsce i określeniem odległości na podstawie pomiarów hałasu.

7. W celu umożliwienia przeznaczenia pod inwestycje w postaci elektrowni wiatrowych dodatkowych terenów, które do tej pory podlegały zasadzie 10H, zgodnie z przyjętymi w projekcie założeniami, ustalana na poziomie ustawowym odległość minimalna nie będzie miała już zastosowania dla określania minimalnej odległości elektrowni wiatrowej od form ochrony przyrody. Wyznaczanie warunków realizacji inwestycji w tym zakresie będzie powierzone całkowicie analizom w ramach prognoz oddziaływania na środowisko i rozstrzygnięciom w ramach MPZP oraz weryfikacji i finalnemu określeniu w ramach procedury wydawania przez RDOŚ decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla danej inwestycji na podstawie szczegółowego raportu oddziaływania na środowisko.
8. Gminy, w których już zostały zlokalizowane elektrownie wiatrowe w oparciu o MPZP, mogą lokować w ich otoczeniu budynki mieszkalne, w tym na podstawie decyzji WZ, pod warunkiem spełnienia przez taki budynek minimalnej, bezwzględnej odległości 500 m lub większej, jeżeli taka wynika z oceny oddziaływania na środowisko przeprowadzonej dla elektrowni wiatrowej (nie muszą więc zachowywać odległości obliczonej wg zasady 10H).
9. MPZP oraz decyzje i pozwolenia dotyczące elektrowni wiatrowych wydane przed wejściem w życie projektowanych przepisów pozostają w mocy. Możliwa będzie realizacja na ich podstawie poszczególnych przedsięwzięć inwestycyjnych, jeśli spełniają one wymagania minimalnych odległości od zabudowań mieszkalnych przyjętych w niniejszym projekcie.
10. Możliwość ww. uelastycznienia przez gminy minimalnej odległości będzie jednak powiązana z dodatkowymi prawami w zakresie konsultacji mieszkańców gmin podczas dyskusji publicznych. W tym celu, w przepisach dotyczących lokowania elektrowni wiatrowych, wprowadza się dla gminy obowiązek zorganizowania dodatkowych dyskusji publicznych, z udziałem zainteresowanych mieszkańców i innych interesariuszy, nad

²⁸ Badanie przeprowadzone przez firmę doradcą Ambiens, <http://www.ambiens.pl/blog/ustawa-odleglosciowa-vs-development/>, (dostęp: 2 września 2020 r.).

możliwymi do ujęcia w planie rozwiązaniami. Dyskusje publiczne będą także dotyczyć opracowanych projektów zmian ww. MPZP, które wyznaczają nowe ramy dla budowy lub przebudowy elektrowni wiatrowej. Dodatkowo, wydłużone zostaną terminy i doprecyzowane zasady dotyczące wyłożenia do publicznego wglądu i przyjmowania uwag do projektu MPZP i prognozy oddziaływania na środowisko.

11. W projekcie określono też, że w dyskusjach publicznych dotyczących MPZP dla elektrowni wiatrowej, uczestniczą obowiązkowo wójt, burmistrz albo prezydent miasta, jego zastępca lub sekretarz gminy, przewodniczący lub wiceprzewodniczący rady gminy lub inny radny wskazany przez przewodniczącego, przedstawiciel inwestora w elektrownie wiatrową (jeśli występuje), przedstawiciel gminnej komisji urbanistyczno-architektonicznej oraz przedstawiciel właściwego regionalnego dyrektora ochrony środowiska.
12. Procedura obowiązkowych dyskusji publicznych dotyczących projektów i założeń przyjętych w MPZP ma na celu dostarczenie mieszkańcom okolicy, w której potencjalnie znajdowałyby się elektrownia wiatrowa, informacji m.in. o:
  - planowanym zakresie inwestycji, w tym wysokości elektrowni wiatrowej;
  - szczegółach i kolejnych etapach procedury planistycznej (mającej na celu ulokowanie elektrowni w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego) oraz uprawnieniach przysługujących w tym zakresie mieszkańcom;
  - szczegółach i kolejnych etapach procedury środowiskowej (określenie oddziaływania na środowisko i określenie szczegółowych warunków lokalizacji inwestycji) oraz uprawnieniach przysługujących w tym zakresie mieszkańcom.
13. W celu uwzględnienia interesów mieszkańców gminy pobliskiej, na której tereny może oddziaływać elektrownia wiatrowa, powstająca w sąsiedniej gminie, wprowadzono także obowiązek uzyskania opinii wójta, burmistrza albo prezydenta miasta tej gminy (gmin) pobliskiej, dotyczącej projektu MPZP dla elektrowni wiatrowej. Gmina pobliska jest rozumiana w projekcie jako gmina, której tereny znajdują się w odległości mniejszej niż 10h od elektrowni wiatrowej lub w zasięgu oddziaływań tej elektrowni, określonym w prognozie (w zależności, czy większe jest 10h czy ten zasięg oddziaływań). Występowanie o opinię gminy pobliskiej będzie się odbywać zgodnie przepisami ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Mieszkańcy gminy pobliskiej będą informowani o planowanym terminie zaopiniowania takiego projektu MPZP.
14. Natomiast w sytuacji, gdy zgodnie z prognozą oddziaływania na środowisko, pomimo przeprowadzonej ww. procedury opiniowania projektu MPZP, taki faktyczny zasięg oddziaływania rozciągałby się na gminę pobliską, dla tego fragmentu w obszarze oddziaływania elektrowni wiatrowej gmina pobliska będzie musiała przyjąć własny MPZP.
15. Kolejnym istotnym elementem proponowanych zmian jest wzmocnienie obowiązków podmiotu eksploatującego elektrownie wiatrową w zakresie zapewnienia bezpiecznej

eksploatacji elektrowni wiatrowej. Projektowana ustawa wprowadza dodatkowe obowiązki dotyczące czynności technicznych istotnych dla zapewnienia bezpieczeństwa eksploatacji elementów technicznych elektrowni wiatrowych, które będą realizowane przez certyfikowane przez Urząd Dozoru Technicznego, zwany dalej „UDT”, wyspecjalizowane techniczne serwisy komercyjne, których działania będą monitorowane i weryfikowane przez UDT.

16. Prezes UDT będzie okresowo certyfikował (co 5 lat) oraz weryfikował kompetencje i zasoby podmiotu prowadzącego usługi serwisu technicznego elementów technicznych elektrowni wiatrowej (biorąc pod uwagę m.in. posiadany personel, jego kompetencje i uprawnienia do wykonywania określonych czynności serwisowych).
17. Prowadzony będzie dedykowany rejestr podmiotów mogących świadczyć tego typu usługi. Weryfikowane będzie, przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, zwanego dalej „URE”, czy eksploatujący elektrownię wiatrową korzysta z usług certyfikowanego serwisu.

5. Szczegółowe uzasadnienie ustawy

Przepisy dotyczące lokalizowania elektrowni wiatrowych

Art. 1 ust. 1, określający zakres przedmiotowy ustawy, zostaje uzupełniony, biorąc pod uwagę zakres przedmiotów niniejszej nowelizacji, o „zasady i sposób konsultowania ze społecznością lokalną inwestycji w postaci elektrowni wiatrowych” (**art. 1 ust. 1 pkt 2**) oraz „zasady bezpiecznej eksploatacji elementów technicznych elektrowni wiatrowych” (**art. 1 ust. 1 pkt 4**).

Art. 8 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (zwanej dalej „ustawą odległościową”), regulujący stosowanie przepisów innych ustaw, zostaje przeniesiony na początek ustawy, jako **art. 1 ust. 1a**. Jest to motywowane chęcią umieszczenia tego przepisu w rozdziale 1, zawierającym przepisy ogólne, aby, po dodaniu dwóch dodatkowych rozdziałów, nie było wątpliwości, że stosowanie innych ustaw dotyczy także ich. Ponadto, przepis zostaje uzupełniony o ustawę z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2021 r. poz. 247), zwaną dalej „ustawą środowiskową”, biorąc pod uwagę, że niniejsza ustawa wprowadza wiele regulacji dotyczących wpływu elektrowni wiatrowych na środowisko oraz konsultacji społecznych podczas procesu inwestycyjnego.

Zasadnicze, zmienione przepisy dotyczące wymaganych odległości znajdują się w **art. 4. Art. 4 ust. 1** stanowi, że minimalna odległość elektrowni wiatrowych od budynków mieszkalnych i budynków o funkcji mieszanej, w skład których wchodzi funkcja mieszkaniowa, dalej łącznie zwanymi „budynkami mieszkalnymi”, nie może być mniejsza od dziesięciokrotności całkowitej wysokości elektrowni wiatrowej. Całkowita wysokość elektrowni wiatrowej, dalej zwana „całkowitą wysokością”, zdefiniowana jest w **art. 2 pkt 3** i mierzona od poziomu gruntu do najwyższego punktu elektrowni wiatrowej. Opierając się na definicji elektrowni wiatrowej

z pkt. 1, wskazano tam wyraźnie, że przy określaniu wysokości bierze się pod uwagę część budowlaną i elementy techniczne elektrowni wiatrowej. Pośrednio podkreśla to fakt, że elementy techniczne nie stanowią budowli w rozumieniu przepisów prawa budowlanego – co wyłącza je spod opodatkowania podatkiem od nieruchomości.

Odległości, o których mowa w ustawie odległościowej, wyznacza się zgodnie z **art. 5**, który, po zmianie we wprowadzeniu, stosuje się do wszystkich przepisów w niej zawartych, a na podstawie **art. 11** ustawy zmieniającej, także do rozdziału 2 ustawy zmieniającej. Ponadto, zmienione zostają **art. 5 ust. 1 pkt 4** oraz **art. 5 ust. 1 pkt 5**, jak również dodane **art. 6 ust. 1 pkt. 6** oraz **art. 5 ust. 1 pkt 7**. Zmiany polegają na zróżnicowaniu zasad wyznaczania odległości w zależności od szeregu sytuacji.

W przypadku lokalizowania elektrowni wiatrowej, tzn. uchwalania planu miejscowego wyznaczającego obszar na jej lokalizację, odległość należy liczyć od granicy tego obszaru (**art. 5 ust. 1 pkt 6**). Następnie, w przypadku wydawania decyzji środowiskowej dla elektrowni, a więc w sytuacji, kiedy jej położenie powinno być już lepiej znane, odległość liczy się od granicy obszaru określonego w decyzji środowiskowej (**art. 5 ust. 1 pkt 7**). W końcu, kiedy dla elektrowni wiatrowej wydawane jest już pozwolenie na budowę, odległość jest już liczona od okręgu, którego promień jest równy połowie średnicy wirnika wraz z łopatami, a środek jest środkiem okręgu opisanego na obrysie wieży istniejącej (np. w przypadku procedury zmiany pozwolenia na budowę – zgodnie z art 5 ust. 2 wydane pozwolenie traktują się już jako elektrownię istniejącą) lub planowanej elektrowni wiatrowej, gdyż na tym etapie dokładne położenie elektrowni wiatrowej jest już znane. Celem tych przepisów jest sprecyzowanie sposobu wyliczenia odległości w zależności od procedury. Mają one również zapewnić, że łopata elektrowni nie będzie „wystawać” poza granicę obszaru w planie lub decyzji środowiskowej, a tym samym prowadzić do sytuacji, że odległość od łopaty do budynku mieszkalnego będzie faktycznie mniejsza niż 500 m lub odległość wynikająca z prognozy oddziaływania na środowisko, przeprowadzonej na potrzeby projektu planu miejscowego lokalizującego elektrownię wiatrową, zwaną dalej „prognozą”, lub oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, zwanej dalej „OOŚ”.

Ponadto, celem tego przepisu jest zapewnienie, że obszary przeznaczone na inwestycje wiatrowe w planach będących w mocy w dniu wejścia w życie ustawy odległościowej (**art. 15 ust. 2**) lub ich projektów wyłożonych przed dniem wejścia w życie ustawy (**art. 15 ust. 7 pkt 1**) nie zostaną wykluczone z możliwości wydania dla nich decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub pozwolenia na budowę tylko z tego względu, że jedynie część tego obszaru nie spełnia wymagań odległościowych. Po wprowadzonej zmianie, odległości dla decyzji i pozwoleń nie jest liczona od granicy obszaru w planie, a od, odpowiednio, granicy obszaru z decyzji środowiskowej lub okręgu opisanego na wieży elektrowni wiatrowych, którego średnicą jest średnicą wirnika wraz z łopatami. Tym samym, jeżeli obszar z decyzji lub sama elektrownia będzie spełniać wymagania odległościowe, może ona powstać w granicach większego obszaru określonego w planie, który w całości ich nie spełnia.

W przypadku określania odległości na potrzeby lokalizacji w planie zabudowy mieszkaniowej, jak również wydawania dla niej decyzji środowiskowej, pozwolenia na budowę, lub weryfikacji zgłoszenia, w przypadku, gdy na nie wszystkie elektrownie wiatrowe,

przewidziane w planie miejscowy, zostały wydane pozwolenia na budowę, odległość liczy się od obszaru przewidzianego w planie dla elektrowni wiatrowych. Jednakże, jeżeli okrąg, którego promień jest równy połowie średnicy wirnika wraz z łopatami, a środek jest środkiem okręgu opisanego na obrysie wieży istniejącej elektrowni wiatrowej znajduje się bliżej, odległość należy liczyć od tego okręgu (**art. 5 ust. 1 pkt. 5**). Przykładowo, jeżeli obszar w planie przewiduje miejsce na dwie elektrownie, ale pozwolenie na budowę zostało już wydane dla jednej z nich, przy czym łopaty przyszłej elektrowni będą „wystawać” poza granice obszaru przewidzianego w planie, odległość należy liczyć od okręgu, aby wykluczyć sytuację, że faktyczna odległość między łopatą a budynkiem mieszkalnym będzie mniejsza niż 500 m lub prognozą, OOS – w zależności, która jest największa.

W przypadku, gdy na wszystkie elektrownie wiatrowe przewidziane w planie zostały wydane pozwolenia na budowę, odległość liczy się już od okręgu opisanego na wieży (**art. 5 ust. 1 pkt 4**). Z jednej strony wykluczy to sytuację, że faktyczna odległość od łopaty do budynku mieszkalnego będzie krótsza niż wymagana, a z drugiej strony, sytuację, gdy budynek mieszkalny powstanie za blisko, uniemożliwiając wybudowanie wszystkich elektrowni przewidzianych w planie.

Biorąc pod uwagę niniejsze regulacje, tworzący projekt planu miejscowego mogą z góry założyć, jak duże będą średnice wirników wraz z łopatami planowanej elektrowni, a następnie dostosować strefy ochronne wokół obszaru wiatrakowego w taki sposób, aby ewentualne „wystawanie” łopat elektrowni poza ten obszar nie doprowadziło do sytuacji, że nie będzie mogła ona powstać, ponieważ odległość od łopaty do najbliższego budynku mieszkalnego (objętego decyzją o pozwoleniu na budowę, samą decyzją WZ lub obszaru przeznaczonego na zabudowę mieszkaniową w planie) byłaby mniejsza aniżeli 500 m, a więc decyzja środowiskowa lub pozwolenie na budowę nie mogłyby zostać wydane.

Art. 4 ust. 2 ustawy ma na celu wzmocnienie pozycji gminy w procesie lokalizowania elektrowni wiatrowej. Stanowi on, że miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, zwany dalej „MPZP”, może określać inną, wymaganą przy lokalizowaniu elektrowni wiatrowej, odległość, jednakże nie mniejszą niż odległość minimalna wynikająca z prognozy oddziaływania na środowisko, sporządzonej na potrzeby tego planu, a jednocześnie nie mniejszą niż 500 m. Biorąc to pod uwagę, w prognozie oddziaływania na środowisko należy skupić się również na zbadaniu, jaka minimalna odległość jest uzasadniona, biorąc pod uwagę wyeliminowanie potencjalnego niekorzystnego wpływu oddziaływań elektrowni wiatrowej na ludność. Jeżeli ta odległość byłaby większa niż 500 m, wtedy należy przyjąć odległość większą, gdyby była mniejsza, należy każdorazowo przyjąć przynajmniej 500 m. Gmina może jednak przyjąć większą odległość niż 500 m i wynikająca z prognozy oddziaływania na środowisko wykonywanej dla danej zmiany MPZP z uwagi na specyficzne warunki lokalizacyjne oraz głosy zgłoszone np. podczas konsultacji projekty zmiany MPZP.

W celu uwypuklenia roli prognozy w procesie planistycznym, **art. 5 pkt 1** ustawy zmieniającej wprowadza do ustawy środowiskowej **art. 48 ust. 8**, który wskazuje, że nie jest możliwe odstępianie od przeprowadzenia strategicznej oceny oddziaływania na środowisko w przypadku, gdy projekt planu miejscowego wyznacza nowe ramy dla budowy lub przebudowy elektrowni wiatrowej. Ponadto, **art. 5 pkt 2** ustawy zmieniającej dodaje **art. 51**

ust. 2 pkt 2 lit. ba do ustawy środowiskowej, który *explicite* stanowi, że prognoza określa, analizuje i ocenia zasięg oddziaływań elektrowni wiatrowej oraz wynikającą z niego odległość od budynków mieszkalnych lub budynków o funkcji mieszanej, w skład której wchodzi funkcja mieszkaniowa, zapewniającą bezpieczeństwo i brak negatywnych oddziaływań elektrowni wiatrowej na środowisko i ludność, przy uwzględnieniu czynników, o których mowa w art. 62. Wspomniany tu zakres oddziaływań dalej będzie zwany jako „zakres oddziaływań”.

Ponadto, odległość minimalna od budynków mieszkalnych, która musi być zachowana podczas lokalizowania elektrowni wiatrowej, określana jest również w czasie procedury oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko i wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, zwanej dalej jako „decyzja środowiskowa”. Jeżeli określona przez decyzję środowiskową odległość wyniesie mniej niż odległość z prognozy lub 500 m, minimalną odległością, której gmina nie będzie mogła zmodyfikować, pozostanie odległość z prognozy lub 500 m (w zależności która jest większa), jeżeli jednak określona przez decyzję odległość wyniesie więcej niż odległość z prognozy lub 500 m, obowiązująca będzie ta większa odległość i jej również gmina nie będzie mogła zmodyfikować. W przypadku, gdyby MPZP określił odległość, w której nie można budować budynków mieszkalnych, mniejszą niż odległość wynikająca z decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, lokalizację elektrowni wiatrowej należy dostosować do odległości wynikającej z tej decyzji.

Art. 5 pkt 4 ustawy zmieniającej dodaje **art. 63a** do ustawy środowiskowej wskazuje, że przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko jest zawsze obowiązkowe w przypadku elektrowni wiatrowej, w rozumieniu ustawy odległościowej (na co wskazuje odwołanie i umieszczony skrót w **art. 48 ust. 8** ustawy środowiskowej).

W przeciwieństwie do obowiązującej ustawy, niniejszy projekt nie przewiduje minimalnych odległości od form ochrony przyrody i leśnych kompleksów promocyjnych. W związku z tym uchylono dotychczasowy **art. 5 ust. 3** ustawy odległościowej. *Ratio legis* tego przepisu jest pozostawienie określenia tych odległości procedurze strategicznej oceny oddziaływania na środowisko i sporządzania prognozy, jak również oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko i wydania decyzji środowiskowej, jako szczególnie właściwych w tym przypadku. Ocena wpływu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko jest procesem niezwykle skomplikowanym, a sama odległość nie jest jedynym czynnikiem, który powinien być w tym wypadku brany pod uwagę. Cenne przyrodniczo gatunki zwierząt i roślin mogą znajdować się również poza strefą 10H, a pewne zjawiska przyrodnicze, w szczególności trasy przelotów płatków, również sztywnie wyznaczonej odległości się wymykają. Z tego względu, biorąc również pod uwagę doświadczenie, jakie zdobyły organy środowiskowe w tego typu ocenach oraz postęp naukowy, należy pozostawić te skomplikowane procedury samym organom środowiskowym oraz regulacjom właściwym dla form ochrony przyrody, np. dotyczących otulin oraz ograniczeń lub zakazów prowadzenia działalności gospodarczej, i leśnych kompleksów promocyjnych.

Skreślono **art. 6 pkt 1 i 6** ustawy odległościowej, a więc odległości z art. 4 ust. 1–3 nie będą już uwzględniane w studiach uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz planach zagospodarowania przestrzennego województwa. Jest to podyktowane

tym, że etap sporządzania studiów może być zbyt wczesnym, aby określać dokładne odległości elektrowni wiatrowych od zabudowy, gdyż na tym etapie może nie być w dużej mierze wiadome czy na danym obszarze powstaną akurat elektrownie wiatrowe, jakiego rodzaju technologie zostaną wykorzystane lub jakie uwarunkowania środowiskowe odegrają w danym przypadku kluczową rolę. Natomiast w przypadku planu zagospodarowania przestrzennego województwa, może okazać się on zbyt ogólnym aktem, aby precyzować dokładne odległości od inwestycji w elektrownie wiatrowe, które powinny być sprecyzowane na etapie sporządzania planu miejscowego, który uwzględnia specyficzne warunki danej gminy.

Wymagania dla planów miejscowych lokalizujących elektrownie wiatrowe

W niniejszym projekcie zostały zmienione również wymagania dotyczące MPZP lokalizujących elektrownie wiatrowe. Obowiązek uchwalenia MPZP dotyczy całego obszaru objętego zasięgiem oddziaływań elektrowni wiatrowej, wynikającego z prognozy, a co najmniej dla obszaru położonego w promieniu 500 m od tej elektrowni. Oznacza to, że jeżeli zasięg oddziaływań określony w prognozie byłby mniejszy niż 500 m, to plan należy sporządzić i tak dla obszaru znajdującego się w odległości 500 m od elektrowni wiatrowej (**art. 7 ust. 1 pkt 2**). Odległość ta, jak w każdym przypadku, liczona jest zgodnie z **art. 5**, a więc od okręgu opisanego na elektrowni, którego promień jest równy połowie średnicy wirnika, wraz z łopatami, planowanej elektrowni wiatrowej. Dodany **art. 7 ust. 1a** wyjaśnia, że jeżeli obszar objęty zasięgiem oddziaływań określonym w prognozie okaże się większy, aniżeli obszar objęty procedurą planistyczną, procedurę należy powtórzyć w niezbędnym zakresie w celu objęcia ją tego obszaru.

W przypadku, gdy określone w prognozie oddziaływania na środowisko oddziaływania wykraczają na obszar gminy pobliskiej, również ona jest zobligowana do pokrycia tego terenu MPZP, a zabudowa mieszkaniowa na nim nie będzie możliwa (**art. 7 ust. 3**). Pojęcie gminy pobliskiej zostało zdefiniowane w **art. 2 pkt 5** ustawy odległościowej. Jest to gmina, której obszar jest położony w promieniu dziesięciokrotności maksymalnej całkowitej wysokości elektrowni wiatrowej, zlokalizowanej na podstawie planu miejscowego, projektu takiego planu lub decyzji WZ, lub w zasięgu oddziaływania tej elektrowni, na obszarze której nie jest lokalizowana ta elektrownia wiatrowa – w zależności która odległość jest większa. Co istotne, nie musi być to koniecznie gmina bezpośrednio sąsiadująca z gminą, w której lokalizowana jest elektrownia wiatrowa. Wprowadzono także skrót „zasięg oddziaływań elektrowni wiatrowej wynikający z prognozy”, który ma zastosowanie do zmienianej ustawy odległościowej oraz rozdziału 2 ustawy zmieniającej (na podstawie **art. 11** ustawy zmieniającej).

Zgodnie z **art. 7 ust. 4**, jeżeli MPZP dla zasięgu oddziaływań elektrowni wiatrowych nie zostanie uchwalony w gminie pobliskiej, wydanie finalnego pozwolenia na budowę dla takich elektrowni (co kończy formalny etap procesu inwestycyjnego) nie jest możliwe. Jednakże, pozwolenie na budowę może zostać wydane dla innych elektrowni wiatrowych, których zasięg oddziaływania nie wkracza na teren gminy pobliskiej (**art. 7 ust. 5**).

Jeżeli odległość 10H od tej lokalizowanej elektrowni obejmuje również obszary innych gmin, czyli gmin pobliskich w rozumieniu **art. 2 pkt 5**, wójt gminy, w której lokalizowana jest elektrownia wiatrowa, musi skonsultować projekt MPZP z wójtami tych gmin (**art. 6d ust. 1**). Zgodnie z **art. 2 pkt 5**, odległość tę wyznacza się na podstawie maksymalnej wysokości elektrowni wiatrowej, która ma zostać określona w przyszłym planie lub na podstawie zasięgu oddziaływań określonego w prognozie, a gmina pobliska nie musi koniecznie graniczyć z gminą, w której lokalizowana jest elektrownia wiatrowa. Warto wyraźnie podkreślić, że odległość 10H jest w tym wypadku wyznaczana jedynie roboczo, wyłącznie na potrzeby określenia obowiązku skonsultowania innej gminy lub gmin. Celem tego przepisu jest, zagwarantowanie, że wszystkie gminy będą mogły wypowiedzieć się na temat objęcia ich obszarów odległością 10H od elektrowni wiatrowych. Warto zauważyć, że zgodnie z **art. 6d ust. 3**, w przypadku tego rodzaju uzgodnienia, termin na jego dokonanie przez wójta gminy pobliskiej wynosi przynajmniej 45 dni, natomiast górną granicę wójt gminy, w której lokalizowana jest elektrownia wiatrowa, może wyznaczyć dowolnie. Ma to na celu zapewnienie jak najszerzego poinformowania społeczności lokalnej.

Dodatkową zmianę w stosunku do procesu planistycznego wprowadza **art. 6c**. Polega ona na obowiązku uzgodnienia projektu MPZP, wraz z prognozą oddziaływania na środowisko, z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska. Celem tego przepisu jest podniesienie jakości dokonywania prognozy oddziaływania na środowisko dla takiego planu, a co za tym idzie, samego planu, gdyż dotychczas istniał jedynie obowiązek opiniowania projektu przez te organy. W konsekwencji, dotychczasowego obowiązku opiniowania już się nie wykonuje.

W celu lepszego poinformowania mieszkańców gminy pobliskiej, wójt tej gminy, na 30 dni przed planowanym terminem jej przedstawienia, upublicznia informacje o planowanym terminie jej przekazania w prasie miejscowej oraz przez obwieszczenie zamieszczone na swojej stronie internetowej i w Biuletynie Informacji Publicznej, a także w sposób zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości. Natomiast po przedstawieniu opinii publikuje jej treść na swojej stronie internetowej i w Biuletynie Informacji Publicznej (**art. 6d ust. 2**).

Zgodnie z **art. 6d ust. 4**, w zakresie nieuregulowanym do przedstawienia opinii stosuje się **art. 24 i 25 ust. 1a i 2** ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Przepisy te bowiem nie ograniczają stosowania przepisów ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, a jedynie dodają do procedury nowe elementy, w celu podwyższenia jakości informowania mieszkańców.

Generalny obowiązek informacyjny określają natomiast **art. 6a i art. 6b**. Zgodnie z tym przepisem, wójt gminy, w której lokalizowana jest elektrownia wiatrowa (**art. 6a**) oraz gminy pobliskiej (**art. 6b**), ogłasza w prasie miejscowej oraz przez obwieszczenie zamieszczone na swojej stronie internetowej, Biuletynie Informacji Publicznej, a także w sposób zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości informację o podjęciu uchwały w sprawie przestąpienia do sporządzania MPZP w gminie, w której jest lokalizowana ta elektrownia wiatrowa.

Lokalizowanie budynków mieszkalnych

W odróżnieniu od ust. 1 i 2, **art. 4 ust. 3** reguluje minimalną odległość od elektrowni wiatrowej, która wymagana jest przy budowie budynków mieszkalnych. Z powodu istotnej,

społecznej wagi budownictwa mieszkalnego uznano, że sfera ta powinna zostać uregulowana odrębnie. Podczas lokalizowania budynku mieszkalnego, tak jak w przypadku elektrowni wiatrowych, należy zachować odległość 500 m, odległość z prognozy lub odległość wynikającą z decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, wydanej dla elektrowni wiatrowej, w zależności która odległość jest największa. Warto jednocześnie zauważyć, że w przypadku lokalizowania budynków mieszkalnych zasada 10H nie obowiązuje. Co istotne, każda gmina, w tym gminy sąsiednie, mogą ustalać różne odległości od elektrowni wiatrowych, w których nie można lokalizować budynków mieszkalnych, w tym w stosunku do tych samych elektrowni. Istnieje więc możliwość, że odległość minimalna zabudowy mieszkalnej od elektrowni wiatrowej zlokalizowanej w gminie A, będzie inna, niż odległość od tej samej elektrowni w gminie A, jednak określona w gminie B. Konstrukcja taka pozwala na uwzględnienie różnych opinii społecznych występujących w obu gminach.

Kwestię tę można zilustrować na następującym przykładzie. Załóżmy, że cały obszar gminy znajdują się w zasięgu w zasięgu strefy 10H od elektrowni wiatrowej, która została zlokalizowana na podstawie planu miejscowego. Ponadto, zabudowa mieszkalna gminy jest tak rozproszona, że nie istnieje w jej granicach miejsce na zlokalizowanie nowej elektrowni standardowej wysokości, które znajdowałyby w odległości mniejszej niż 10H od tych zabudowań. W obecnym stanie prawnym, w gminie takiej nie istniałaby możliwość zlokalizowania elektrowni wiatrowej, ani na podstawie decyzji WZ, ani na podstawie MPZP. Natomiast możliwość lokalizacji budynku mieszkalnego istniałaby jedynie na podstawie MPZP, przy zachowaniu terminu określonego w art. 15 ust. 8 obecnie obowiązującej ustawy.

Sytuacja wyglądałaby odmiennie w przypadku wejścia w życie ustawy o treści nadanej niniejszym projektem. W gminie o opisanej wyżej charakterystyce, wciąż nie można byłoby postawić elektrowni wiatrowej w oparciu o decyzję WZ, jednakże, gdyby plan miejscowy, zgodny ze studium, zezwalał, że elektrownie wiatrowe mogą być lokalizowane w odległości mniejszej niż 10H, jednakże nie mniejszej niż 500 m i odległość wynikająca z prognozy na to by pozwalała to, zakładając pozytywną decyzję środowiskową, elektrownia taka mogłaby powstać. Natomiast co do budynków mieszkalnych, to mogłyby być one lokalizowane zarówno w oparciu o decyzje WZ, jak i MPZP, jednakże nie mogłyby znaleźć się bliżej niż 500 m od, istniejącej lub zlokalizowanej na podstawie MPZP (który z kolei nie może przyjąć odległości mniejszej niż wynikająca z prognozy i 500 m) lub decyzji WZ elektrowni wiatrowej, ani w jej strefie oddziaływania, określonej w przeprowadzonej ocenie oddziaływania na środowisko dla takiej elektrowni – jeżeli taka została już przeprowadzona. Wszystko to wynika z faktu, że dla lokalizacji nowych budynków mieszkalnych, zasada 10H nie obowiązuje, a generalny obowiązek lokowania budynków mieszkalnych na podstawie MPZP nie istnieje. Co jednak ważne MPZP może określać większe, aniżeli 500 m i odległość wynikająca z prognozy, wymagane odległości w przypadku lokalizacji budynków mieszkalnych, specyfiki i warunków geograficznych danej lokalizacji, a także np. pod wpływem opinii mieszkańców innych uczestników konsultacji.

Ponadto, zmieniony został **art. 4 ust. 4** w celu umożliwienia zmiany sposobu użytkowania części budynku mieszkalnego (rozumianego także jako budynek o funkcji mieszanej, w skład której wchodzi funkcja mieszkaniowa), który nie spełnia minimalnej odległości 500 m,

odległości wynikającej z prognozy lub oceny oddziaływania na środowisko. Możliwa jest więc np. zmiana funkcji poddasza tego budynku z funkcji innej niż mieszkaniowa na funkcję mieszkaniową. Nie jest jednak możliwe zmienienie funkcji budynku niemieszkalnego na budynek mieszkalny. Usunięto również możliwość dokonania montażu budynku, aby wyeliminować potencjalną lukę w przepisie.

Konsultacje MPZP

Rozdział 2a nakłada dodatkowe wymogi konsultacyjne względem MPZP lokalizujących elektrownie wiatrowe w porównaniu z przepisami prawa planowania przestrzennego. Po pierwsze, art. **8 ust. 1 pkt 1** stanowi, że w ciągu 30 dni od podjęcia uchwały o przystąpieniu do sporządzania MPZP wójt organizuje co najmniej jedną dyskusję publiczną w formie bezpośredniego spotkania oraz jedną w formie zdalnej nad możliwymi rozwiązaniami.

Po drugie, wydłużono termin ogłoszenia o wyłożeniu projektów MPZP z co najmniej 7 dni do co najmniej 14 dni przed dniem wyłożenia oraz wydłużono okres wyłożenia projektów planów miejscowych z co najmniej 21 dni na co najmniej 30 dni. Ponadto, zamiast zorganizowania co najmniej jednej dyskusji publicznej przewiduje się zorganizowanie co najmniej dwóch, w tym co najmniej jednej prowadzonej za pomocą środków porozumiewania się na odległość, zapewniających jednoczesną transmisję obrazu i dźwięku oraz co najmniej jednej w formie bezpośredniego spotkania (**art. 8 ust. 1 pkt 2**).

W okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, o których mowa w art. 2, odpowiednio w pkt 22 i 23 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. z 2020 r. poz. 1845, z późn. zm.), czyli przykładowo w sytuacji, która występuje obecnie w związku z epidemią COVID-19, wójt gminy, burmistrz albo prezydent miasta może zorganizować dyskusje w formule obejmującej dyskusję wyłącznie za pomocą środków porozumiewania się na odległość, zapewniających jednoczesną transmisję obrazu i dźwięku.

Zgodnie z **art. 8b**, dla zachowania ważności dyskusji publicznych, uczestniczą w nich obowiązkowo wójt, jego zastępca lub sekretarz gminy, przewodniczący lub wiceprzewodniczący rady gminy lub radny wskazany przez przewodniczącego, przedstawiciel inwestora w elektrownie wiatrową – jeżeli występuje, przedstawiciel gminnej komisji urbanistyczno-architektonicznej oraz przedstawiciel właściwego RDOŚ.

Wyżej wymienione dyskusje publiczne, dotyczące projektów i założeń w MPZP, mają na celu dostarczenie mieszkańcom okolicy, w której potencjalnie znajdowałyby się elektrownie wiatrowe, m.in. informacji o:

- planowanym zakresie inwestycji, w tym wysokości elektrowni wiatrowej,
- szczegółach i kolejnych etapach procedury planistycznej (mającej na celu ulokowanie elektrowni w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego) oraz uprawnieniach przysługującym w tym zakresie mieszkańcom,
- szczegółach i kolejnych etapach procedury środowiskowej (określenie oddziaływania na środowisko i określenie szczegółowych warunków lokalizacji inwestycji) oraz uprawnieniach przysługujących mieszkańcom w tym zakresie mieszkańcom.

Po trzecie, minimalny termin na składanie uwag został wydłużony z 14 do 30 dni (**art. 8 ust. 1 pkt 3**).

W zakresie nieuregulowanym w rozdziale 2a stosuje się przepisy ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (**art. 1 ust. 1a** ustawy odległościowej).

Szczególne zasady lokalizowania elektrowni wiatrowych i budynków

Rozdział 2 ustawy zmieniającej określa zasady obowiązujące przy lokalizowaniu elektrowni wiatrowych i budynków mieszkalnych w specyficznych przypadkach. W większości zastępują one przepisy ustawy odległościowej, w której zostają uchylone **art. 13 ust. 3b, art. 14 ust. 3, art. 15 ust. 3, ust. 4, ust. 4a, 5, ust. 8 i ust. 9**.

Uchylony został **art. 13 ust. 3b** obowiązującej ustawy, a zastąpił go zmodyfikowany **art. 6** ustawy zmieniającej. Zmiana polega na dodaniu, że możliwość wydania nowej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub zmiany dotychczasowej decyzji, na potrzeby postępowań w sprawie zmiany prawomocnego pozwolenia na budowę, wydanego na podstawie przepisów obowiązujących przed dniem wejścia w życie ustawy odległościowej, lub zmiany pozwoleń na budowę wydanych w postępowaniach wszczętych i niezakończonych do dnia jej wejścia w życie, jest również możliwa przy zwiększeniu mocy zainstalowanej elektrycznej, ale pod warunkiem, że nie spowoduje to zwiększenia jej oddziaływania na środowisko. Celem tego przepisu jest umożliwienie lokalizacji turbin o większej mocy ale o nowocześniejszej technologii.

Uchylony został **art. 15 ust. 3** ustawy odległościowej, który został zastąpiony **art. 7** w celu umożliwienia lokalizacji elektrowni wiatrowych na MPZP, które obowiązywały w dniu wejścia w życie ustawy odległościowej lub zostały wyłożone przed tym dniem, jednak pod warunkiem, że elektrownia ta spełniałaby wymóg minimalnej odległości elektrowni wiatrowej od budynków mieszkalnych w postaci 500 m. Jeżeli MPZP w dniu wejścia w życie niniejszej nowelizacji określałby minimalną odległość elektrowni wiatrowej od budynków mieszkalnych poniżej 10H lub w ogóle nie określał takiej odległości, to już w dniu wejścia w życie niniejszej nowelizacji można lokalizować na jego podstawie elektrownie wiatrowe lub wydawać dla nich pozwolenia na budowę czy decyzje środowiskowe, o ile te elektrownie spełniałyby wymóg zachowania 500 m.

Warto zauważyć, że na podstawie **art. 11** ustawy zmieniającej, zasady określania odległości na potrzeby art. 7 ustawy zmieniającej reguluje przepis **art. 5** ustawy odległościowej, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 8. Zastępuje uchylony **art. 15 ust. 5**, ponadto, w **art. 8 pkt 1** dodano także obowiązek wskazania we wniosku o wydanie decyzji o pozwoleniu na budowę elektrowni wiatrowej informacji o projektowanej wysokości elektrowni wiatrowej oraz średnicy wirnika elektrowni wraz z łopatom – na potrzeby ułatwienia weryfikacji spełnienia przez elektrownię wymogów odległościowych zgodnie z **art. 5** ustawy odległościowej w nowym brzmieniu. Natomiast **art. 15 ust. 5 pkt 5** ustawy odległościowej uchylono ze względu na pozostawienie określania odległości elektrowni wiatrowych od form ochrony przyrody i leśnych kompleksów promocyjnych procedurze oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Uchylone zostają **art. 14 ust. 4 i 4a** ustawy odległościowej, przy jednoczesnym dodaniu **art. 9 ust. 1 i 2** w nowelizacji. Zmiana w przypadku tych przepisów polega na tym, że na podstawie MPZP obowiązujących w dniu wejścia w życie ustawy odległościowej lub co do których projekty zostały wyłożone przed dniem wejścia w życie ustawy odległościowej lub które zostały uchwalone na podstawie art. 15 ust. 8 ustawy odległościowej w pierwotnym brzmieniu, nie można już wydawać decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub pozwoleń (lub nie wnosić sprzeciwów do zgłoszeń) na budowę, które pozwalałyby na lokalizowanie budynków mieszkalnych poniżej odległości minimalnej wprowadzonej niniejszym projektem, a więc odległości wynikającej z OOS (jeżeli została przeprowadzona) lub 500 m – w zależności która jest większa.. Nie dotyczy to jednak decyzji o pozwoleniu na budowę wydanych lub zgłoszeń, co do których nie wniesiono sprzeciwu przed dniem wejściem w życie ustawy, w brzmieniu nadanym niniejszym projektem, ani postępowań wszczętych i niezakończonych do tego dnia (**art. 14** ustawy zmieniającej).

Warto zauważyć, że na podstawie **art. 11** ustawy zmieniającej, zasady określania odległości na potrzeby art. 9 ustawy zmieniającej reguluje przepis **art. 5** ustawy odległościowej, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Uchyła się **art. 14 ust. 3**, a w zamian dodaje się **art. 10** w ustawie zmieniającej. Po pierwsze, zostaje doprecyzowane, że przepis dotyczy również decyzji WZ wydanych przed wejściem w życie ustawy odległościowej. Dotychczas, w tym zakresie mogły istnieć wątpliwości. Dodano także zastrzeżenie, że pozwolenie na budowę oraz decyzja środowiskowa może zostać wydane dla budynku, o ile spełnia on kryterium odległości wynikającej z OOS dla elektrowni wiatrowej (jeżeli została przeprowadzona) lub 500 m – w zależności, która odległość jest większa, oczywiście, pod warunkiem, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach nie wymaga większej odległości. Celem tego przepisu jest uniknięcie rozwoju zabudowy poniżej odległości minimalnej.

Warto zauważyć, że na podstawie **art. 11** ustawy zmieniającej, zasady określania odległości na potrzeby art. 10 ustawy zmieniającej również reguluje przepis **art. 5** ustawy odległościowej, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Uchylenie art. 15 ust. 8 i 9 podyktowane jest natomiast tym, że biorąc pod uwagę zmieniany przepis art. 4 ust. 3 ustawy odległościowej, budynki mieszkalne, powyżej odległości 500 m, odległości wynikającej z prognozy lub oceny oddziaływania na środowisko przeprowadzonej dla elektrowni wiatrowej, od elektrowni wiatrowych, można lokalizować zarówno na podstawie MPZP, jak i decyzji WZ. W tym zakresie, przepis ust. 8 staje się więc zbędny. Natomiast co do odległości poniżej 500 m to nie wydaje się uzasadnione, aby, po określeniu minimalnej odległości 500 m (lub wynikającej z prognozy, lub oceny oddziaływania na środowisko) pozostawiać możliwość uchwalania MPZP, na podstawie których można zlokalizować budynki mieszkalne w odległości poniżej 500 m od elektrowni wiatrowych. Jednakże, jak stanowi art. 12 ust. 6 niniejszego projektu, projekty MPZP sporządzanych na podstawie art. 15 ust. 8, co do których dokonano wyłożenia przed dniem wejścia w życie niniejszego projektu, mogą zostać uchwalone na podstawie przepisów dotychczasowych, jednakże, zgodnie z art. 10 ust. 1 i 2 niniejszej nowelizacji, budynki mieszkalne lokalizowane na ich podstawie również muszą spełniać wymóg zachowania odległości od elektrowni

wiatrowych w postaci minimalnej odległości 500 m. **Art. 11** został wprowadzony aby zapewnić, że do przepisów **rozdziału 2 ustawy zmieniającej**, zastosowanie miały ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, ustawa środowiskowa oraz ustawa odległościowa w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Zmiany w procedurach środowiskowych

W ustawie odległościowej dodany został **art. 7d**, który zobowiązuje do tego, by elektrownia wiatrowa była eksploatowana w sposób zapewniający bezpieczeństwo dla otoczenia oraz minimalizujący wystąpienie negatywnych oddziaływań na środowisko i ludność, w tym o których mowa w dodawanym **art. 62 ust. 3** ustawy środowiskowej.

Główna zmiana w procedurze środowiskowej polega właśnie na dodaniu **art. 62 ust. 3 i 4** do ustawy środowiskowej. **Art. 62 ust. 3** wskazuje na przykładowe, negatywne oddziaływania elektrowni wiatrowej na środowisko i ludzi, które należy uwzględnić w OOS, przy wydawaniu decyzji środowiskowych oraz przy wyznaczaniu minimalnych odległości dla budynków mieszkalnych lub budynków o funkcji mieszanej, w skład której wchodzi funkcja mieszkaniowa, zapewniającą bezpieczeństwo i brak negatywnych oddziaływań elektrowni wiatrowej na środowisko i ludność. Analizując wszystkie oddziaływania, organ środowiskowy może ustalić minimalną odległość elektrowni od zabudowy jako większą niż 500 m.

Art. 62 ust. 4 zawiera delegację dla ministra właściwego do spraw środowiska, działającego w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw klimatu i ministrem właściwym do spraw gospodarki, do, w sytuacji gdy zostanie stwierdzona taka potrzeba, wydania rozporządzenia, które określa szczegółowy zakres dokonywania OOS w stosunku od elektrowni wiatrowych. Celem tego rozporządzenia jest lepsze uwzględnienie specyfiki elektrowni wiatrowych w tego rodzaju procedurach. Ponadto, rozporządzenie to może określać dopuszczalne poziomy oddziaływań, o których mowa w ust. 3 tego artykułu.

Biorąc pod uwagę kluczową rolę oceny oddziaływania na środowisko w określaniu odpowiedniej odległości pomiędzy elektrowniami wiatrowymi a budynkami mieszkalnymi w ustawie odległościowej, jak również uszczegółowienie ustawowych wymagań dotyczących takiej oceny i dodanie odpowiedniej delegacji do rozporządzenia, istniała potrzeba dodania również odpowiedniego obowiązku, każdorazowego przeprowadzania takiej oceny, na poziomie ustawowym. W tym celu do ustawy środowiskowej dodano **art. 63a**.

W celu uwypuklenia roli prognozy w procesie planistycznym, **art. 5 pkt 1** ustawy zmieniającej wprowadza do ustawy środowiskowej **art. 48 ust. 8**, który wskazuje, że nie jest możliwe odstępianie od przeprowadzenia strategicznej oceny oddziaływania na środowisko w przypadku, gdy projekt MPZP wyznacza nowe ramy dla budowy lub przebudowy elektrowni wiatrowej. Ponadto, **art. 5 pkt 2** ustawy zmieniającej dodaje **art. 51 ust. 2 pkt 2 lit. ba** do ustawy środowiskowej, który *explicite* stanowi, że prognoza określa, analizuje i ocenia zasięg oddziaływań elektrowni wiatrowej oraz wynikającą z niego odległość od budynków mieszkalnych lub budynków o funkcji mieszanej, w skład której wchodzi funkcja mieszkaniowa, zapewniającą bezpieczeństwo i brak negatywnych oddziaływań elektrowni

wiatrowej na środowisko i ludność, przy uwzględnieniu czynników, o których mowa w art. 62.

Dążąc do większej transparentności i szerszego poinformowania władz gmin znajdujących się w okolicy gminy, w której lokalizowana jest elektrownia wiatrowa, jak również biorąc pod uwagę rolę informacyjną (**art. 6b**), konsultacyjną (**art. 6d**) i planistyczną (**art. 5 ust. 3**) gmin pobliskich, a także obowiązek rady każdej gminy, aby przy określaniu terenów przeznaczonych pod zabudowę mieszkaniową brała pod uwagę oddziaływania wynikające z oceny oddziaływania na środowisko dla elektrowni wiatrowych oraz wójta każdej gminy, aby przy wydawaniu decyzji WZ brał pod uwagę te same oddziaływania, określone w OOS dla elektrowni wiatrowej, zdecydowano się dodać do ustawy środowiskowej przepis **art. 82 ust. 1d**. Zobowiązuje on właściwy organ, aby po wydaniu decyzji środowiskowej dla elektrowni wiatrowej przekazał jej odpis, wraz z odpisem raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko i ostatecznej wersji mapy, o której mowa w art. 74 ust. 1 pkt 3a, a także, jeżeli zostały zlecone, analizy porealizacyjne i zobowiązuje do przekładania wyników monitorowania przedsięwzięcia na środowisko, wójtom, burmistrzom albo prezydentom miast gmin pobliskich, jak również gmin, których obszar w całości lub w części położony jest w zasięgu oddziaływania tej elektrowni wynikającym z przeprowadzonej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

Określanie odnawialnych źródeł energii w studium uwarunkowań i MPZP, oraz określanie stron w procesie budowlanym

Art. 4 pkt 1 niniejszego projektu wprowadza zmianę do art. **10 ust. 2a** ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Polega ona na zniesieniu obowiązku określania stref buforowych dla obszarów, na których mają być lokalizowane odnawialne źródła energii, już w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin. Jest to uzasadnione tym, że na etapie sporządzania studium, może jeszcze nie być wiadomym czy, jakie oraz jakiej dokładnie technologii odnawialne źródła będą zainstalowane na danym obszarze.

W związku z tym, tego rodzaju, dosyć szczegółowe decyzje, powinny być podejmowane na etapie sporządzania MPZP, kiedy już o wiele więcej informacji może być dostępnych. Ponadto, zmiana ta jest kompatybilna z postanowieniami ustawy odległościowej, która przewiduje, że odległość elektrowni wiatrowych od domów mieszkalnych i odwrotnie, określana musi być w MPZP, jako akcie prawa miejscowego.

Art. 4 pkt 2 dodaje do ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym art. **13 ust. 3 i 4**, które z jednej strony umożliwiają inwestorowi sfinansowanie uchwalenia lub zmiany studium na obszarach, na których będą określone odnawialne źródła energii na podstawie art. 10 ust. 2a lub art. 7 ust 1 pkt 2 i ust. 3 ustawy odległościowej – w przypadku elektrowni wiatrowych. Z drugiej strony, przedmiotem tej umowy nie może być sposób określenia polityki przestrzennej gminy. Przepis ten ma umożliwić proporcjonalną partycypację inwestora w kosztach procesu planistycznego, które związane są z realizowaną przez niego inwestycją. **Art. 4 pkt 4** wprowadza analogiczne rozwiązanie do procesu sporządzania MPZP.

Ponadto, **art. 4 pkt 3** wprowadza zmianę w **art. 15 ust. 4** ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym poprzez umożliwienie lokalizowania, niebędących wolnostojącymi, instalacji wykorzystujących energię promieniowania słonecznego, niezależnie od ich mocy, na obszarach, na których plan przewiduje lokalizacje budynków, chociażby przeznaczenie tego terenu było inne niż produkcyjne. Przepis ten ma za zadanie ułatwić rozwój tego rodzaju źródeł.

W celu ułatwienia procesu inwestycyjnego w elektrownie wiatrowe, **art. 2 pkt. 2** ustawy zmieniającej dodaje do **art. 5a ust. 1** ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane także inwestycje i roboty budowlane związane z elektrowniami wiatrowymi. Oznacza, to, że w przypadku, jeżeli liczba stron postępowania przekraczałaby 20, stosuje się **art. 49** ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeksu postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, z późn. zm.). Przepisu **art. 5a ust. 1** nie stosuje się jednak do inwestora oraz właścicieli, użytkowników wieczystych i zarządców nieruchomości, jeżeli na tych nieruchomościach są lub będą wykonywane roboty budowlane lub nieruchomości te znajdują się w zasięgu oddziaływań elektrowni wiatrowej wynikającego z, przeprowadzonej dla niej, oceny oddziaływania na środowisko lub prognozy oddziaływania na środowisko sporządzonej do projektu MPZP lokalizującego tę elektrownię wiatrową, jak również w odległości mniejszej niż 500 m do elektrowni wiatrowej, określanej zgodnie z art. 5 ustawy odległościowej.

Zgodnie z dodanym **art 5a ust. 3** nieuregulowany lub nieujawniony stan prawny nieruchomości znajdujących się w obszarze oddziaływań lub odległości od elektrowni wiatrowej, o których mowa w ust. 2, nie stanowi przeszkody do wszczęcia i prowadzenia postępowania, o którym mowa w ust. 1 oraz wydania decyzji. Do zawiadomień o decyzjach i innych czynnościach organu osób, którym przysługują prawa rzeczowe do nieruchomości o nieuregulowanym lub nieujawnionym stanie prawnym, stosuje się przepis art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego. **Art. 5a ust. 4** oraz **art. 5a ust. 5** definiują natomiast pojęcia nieuregulowanego oraz nieujawnionego stanu prawnego analogicznie do art. 74 ust. 3f ustawy środowiskowej.

Zasady bezpiecznej eksploatacji elektrowni wiatrowych

Proponowane zmiany polegające na dodaniu do obecnie obowiązującej ustawy rozdziału 2b „Bezpieczeństwo techniczne elementów technicznych elektrowni wiatrowej” mają służyć zwiększeniu bezpieczeństwa eksploatacji elektrowni wiatrowych w Polsce.

Ustawa wprowadza dodatkowe obowiązki dotyczące czynności technicznych istotnych dla zapewnienia bezpieczeństwa eksploatacji kluczowych elementów technicznych elektrowni wiatrowych, które będą realizowane przez certyfikowane przez UDT wyspecjalizowane techniczne serwisy komercyjne, których działania będą monitorowane i weryfikowane przez UDT.

W definicjach, zmienianych i dodawanych w **art. 1 pkt 3 nowelizacji**, dodaje się w **art. 2 pkt 4** ustawy odległościowej pojęcie eksploatującego elektrownię wiatrową tj. podmiotu posiadającego tytuł prawny do wybudowania elektrowni wiatrowej i władania nią w celu jej uruchomienia, eksploatacji, zatrzymania lub likwidacji. Celem przepisu jest zdefiniowanie podmiotu, który jest stroną wobec Prezesa UDT w zakresie realizacji działań i obowiązków,

o których mowa w **rozdziale 2b**, a także innych obowiązków, o których mowa w tym rozdziale.

Ustawa w aktualnym brzmieniu nie reguluje wystarczająco kwestii związanych z bezpieczeństwem eksploatacji elementów technicznych elektrowni wiatrowych, co jest istotne, w szczególności w związku ze zmianami dotyczącymi warunków lokowania ich lokalizacji.

Projekt nowelizacji ustawy w **art. 8c** wprowadza obowiązek eksploatacji elementów technicznych m.in. zgodnie z wymaganiami producentów oraz zgodnie z metodami określonymi w Polskich i Europejskich Normach, a także z aktualnym poziomem wiedzy technicznej i najlepszymi praktykami branżowymi w zakresie bezpieczeństwa. Przepisy wprowadzanej nowelizacji precyzują, że za bezpieczeństwo eksploatacji elementów technicznych odpowiada eksploatujący elektrownię wiatrową (**art. 8d**).

W celu zwiększenia bezpieczeństwa eksploatacji elektrowni wiatrowych wprowadzony został obowiązek wykonywania czynności i przeglądów serwisowych przez certyfikowany serwis (**art. 8e ust. 3**), który został wpisany do rejestru prowadzonego przez Prezesa UDT. **Art. 3** ustawy zmieniającej dodaje odpowiedni przepis w **art. 37 pkt 21** ustawy o dozorze technicznym, który reguluje nowe zadania UDT. Obecnie, w polskim systemie prawnym nie występuje odrębna procedura certyfikowania serwisów wykonujących czynności i przeglądy serwisowe elektrowni wiatrowych. W projekcie przyjęto, że obowiązek wykonywania czynności i przeglądów serwisowych przez certyfikowany serwis dotyczyć będzie elementów technicznych elektrowni wiatrowych o mocy znamionowej nie mniejszej niż 100 kW lub elektrowni wiatrowej o całkowitej wysokości nie niższej niż 30 m (**art. 8e ust. 1**). Czynności i przeglądy te wykonywane mają być zgodnie z zaleceniami i częstotliwością określoną w dokumentacji techniczno-ruchowej i instrukcji eksploatacji elektrowni wiatrowej (**art. 8e ust. 2**).

Rejestr certyfikowanych serwisów prowadzi będzie Prezes UDT przy wykorzystaniu systemu teleinformatycznego (**art. 8f ust. 1**), który dokonuje również certyfikacji i dokonuje wpisu na wniosek zainteresowanego przedsiębiorcy (**art. 8f ust. 2**).

Rejestr jest udostępniany publicznie na stronie UDT (**art. 8f ust. 3**). Przepis ten ma na celu zapewnienie, że każdy zainteresowany, w tym eksploatujący elektrownię wiatrową będzie miał możliwość weryfikacji, którzy przedsiębiorcy mają status certyfikowanego serwisu oraz na jak długo, a tym samym wyboru odpowiedniego podmiotu do nawiązania współpracy.

Sam rejestr będzie zawierał następujące dane (**art. 8f ust. 4 pkt 1–5**):

- 1) firmę przedsiębiorcy, posiadającego ważny certyfikat na wykonywanie czynności i przeglądów serwisowych elektrowni wiatrowej, oraz jego siedzibę i adres;
- 2) adres do korespondencji, jeżeli jest inny niż określony w pkt 1;
- 3) informację o wpisie do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej albo numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym;
- 4) numer identyfikacji podatkowej (NIP);
- 5) okres ważności certyfikatu.

Każdy podmiot ubiegający się o wpis do rejestru, zobowiązany będzie do przejścia obowiązkowej certyfikacji, mającej na celu sprawdzenie i potwierdzenie, że posiada on kompetencje do wykonywania czynności i przeglądów serwisowych (**art. 8g ust. 1**).

Certyfikacja obejmować będzie trzy kluczowe obszary: 1) personel wykonujący czynności i przeglądy serwisowe, 2) procedury ich wykonywania oraz 3) sprzęt, którym posługuje się podmiot ubiegający się o wpis do rejestru (**art. 8g ust. 2 pkt 1–4**).

W ramach weryfikacji spełnienia minimalnych wymagań dotyczących personelu podmiotu ubiegającego się o wpis do rejestru sprawdzone zostaną uprawnienia, doświadczenie i kompetencje osób wykonujących czynności i przeglądy serwisowe. Każdy podmiot ubiegający się o wpis do rejestru będzie musiał wykazać dysponowanie personelem posiadającym (**art. 8g ust. 3**):

- 1) uprawnienia do pracy na wysokościach wynikające z przepisów dotyczących bezpieczeństwa i higieny pracy;
- 2) uprawnienia w zakresie obsługi oraz konserwacji urządzeń transportu bliskiego w elektrowni wiatrowej;
- 3) kwalifikacje potwierdzone odpowiednim świadectwem kwalifikacyjnym wydanym zgodnie z przepisami ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne;
- 4) udokumentowane, co najmniej roczne doświadczenie zawodowe w zakresie wykonywania czynności i przeglądów serwisowych elementów technicznych elektrowni wiatrowych, instalacji mających na celu wytwarzanie, przesył lub dystrybucję energii elektrycznej lub instalacji przemysłowych;
- 5) przeszkolenie w zakresie zasad funkcjonowania i eksploatacji określonego typu elektrowni wiatrowej, której prowadzony będzie serwis;
- 6) przeszkolenie w zakresie ewakuacji z farm wiatrowych.

Osoba nieposiadająca określonych kompetencji nie będzie mogła wykonywać czynności i przeglądów serwisowych w zakresie, których nie będzie posiadała uprawnień, doświadczenia lub kompetencji (**art. 8g ust. 4**). Weryfikacja spełnienia minimalnych wymagań w zakresie dysponowania personelem dotyczyć będzie całości personelu, zatem dopuszczalne będzie posiadanie wszystkich minimalnych wymagań określonych w pkt 1–5 przez jedną osobę, jak również wymagania te mogą być dzielone przez kilka osób np. nie będzie wymagane, aby uprawnienia w zakresie konserwacji urządzeń transportu bliskiego posiadały osoby, które takiej konserwacji nie będą przeprowadzały. Ważne również jest, aby osoby wykonujące serwis posiadały udokumentowane przeszkolenie w zakresie ewakuacji z farm wiatrowych, jak również w zakresie zasad funkcjonowania i eksploatacji określonego typu elektrowni wiatrowej, której prowadzony będzie serwis, co jest zgodne z normą PN-EN 50308 Turbozespoły wiatrowe -- Zabezpieczenia -- Wymagania dotyczące konstrukcji, eksploatacji i utrzymania ruchu, która wymaga, aby personel inspekcyjny i konserwacyjny był poinstruowany i przeszkolony w zakresie określonego typu turbiny. Tym samym, eksploatujący elektrownię wiatrową powinien wymagać, aby personel certyfikowanego serwisu posiadał przeszkolenie na dany typ turbiny. Jeżeli w momencie składania wniosku o certyfikację podmiot wykonujący czynności i przeglądy serwisowe przedłożył

dokumentację potwierdzającą spełnienie wymagania w zakresie przeszkolenia odnośnie zasad funkcjonowania i eksploatacji innego typu elektrowni wiatrowej, konieczne będzie uzupełnienie minimalnych wymagań personelu w zakresie odpowiedniego przeszkolenia.

W ramach weryfikacji wdrożonych procedur certyfikacja obejmować będzie procedury (**art. 8g ust. 5**):

- 1) bezpieczeństwa przeprowadzania przeglądów i czynności serwisowych, zawierającą w szczególności wymagania dotyczące dopuszczalnych prędkości wiatru, przy których mogą być realizowane czynności serwisowe, stosowania środków zabezpieczających, w tym sprzętu ochrony osobistej, nadzoru prowadzonych prac, wykaz prac wymagających pisemnego pozwolenia oraz asekuracji;
- 2) ewakuacji z wysokości pracowników w sytuacjach zagrożenia;
- 3) bieżących obsług i okresowych przeglądów serwisowych, zawierającą instrukcje przeprowadzanych czynności w rozbiciu na urządzenia i elementy techniczne elektrowni wiatrowej, wraz z wykazem niezbędnego do prowadzenia prac oprzyrządowania, w tym przyrządów kontrolno-pomiarowych;
- 4) ustalania i usuwania awarii i usterek;
- 5) dokumentowania czynności serwisowych i raportowania;
- 6) wykonywania pomiarów i sprawdzeń urządzeń wymagających regulacji nastaw itp.

Każdy z podmiotów wykonujących czynności i przeglądy serwisowe powinien posiadać wdrożone własne procedury bezpieczeństwa. Zapewnienie odpowiednich procedur w zakresie bezpieczeństwa obsługi, jak i obsługujących jest wielokrotnie przywoływane w normach przedmiotowych dotyczących turbin wiatrowych.

Natomiast w ramach weryfikacji wyposażenia pomiarowo badawczego certyfikacja będzie obejmować sprawdzenie, czy sprzęt, którym posługuje się personel jest objęty nadzorem metrologicznym, oraz czy jest zgodny z listą przewidzianą w instrukcji konserwacji elektrowni wiatrowej. Zgodnie bowiem z pkt. 13.5 normy PN-EN 61400-1 Turbozespoły wiatrowe – Część 1: Wymagania dotyczące projektowania, każdy model turbiny wiatrowej powinien posiadać instrukcję konserwacji, która obejmować powinna również listę narzędzi.

Przepisy nowelizacji ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych określają również procedurę w jakiej dokonywana będzie certyfikacja oraz wpis do rejestru. Procedura zakłada tryb wnioskowy na formularzu udostępnionym w systemie teleinformatycznym UDT, który może zostać złożony zarówno w formie papierowej, jak również za pomocą środków komunikacji elektronicznej (**art. 8h ust. 1** oraz **art. 8h ust. 2**).

Wniosek powinien zawierać dane pozwalające na identyfikację podmiotu ubiegającego się o certyfikację i wpis do rejestru, jak również dokumenty pozwalające na weryfikację personelu oraz procedur, które wdrożone zostały przez podmiot wykonujący czynności i przeglądy serwisowe (**art. 8h ust. 3** oraz **art. 8h ust. 4**).

Jeżeli nie można ustalić adresu wnioskodawcy, wniosek pozostawia się bez rozpoznania (**art. 8i ust. 1**), podobnie, kiedy wnioskodawca nie uzupełni braków w wymaganiach formalnych w ciągu 7 dnia od dnia doręczenia zawiadomienia (**art. 8i ust. 1**).

Prezes UDT w ciągu 30 dni od otrzymania kompletnego wniosku dokonuje certyfikacji (**art. 8j**). Po uzyskaniu pozytywnej weryfikacji Prezes UDT dokonywać będzie wpisu do rejestru, który ważny będzie przez okres 5 lat od daty dokonania wpisu w rejestrze (**art. 8k ust. 1**).

Obowiązkiem certyfikowanego serwisu będzie w okresie ważności wpisu spełnianie minimalnych wymagań, o których mowa w art. 8g ust. 3 oraz posiadanie wdrożonych procedury, o których mowa w art. 8g ust. 4 (**art. 8k ust. 2**).

Prezes UDT może również w okresie ważności certyfikatu przeprowadzić dodatkową weryfikację zwracając się w tym celu do podmiotu wpisanego do rejestru o złożenie wyjaśnień lub przedłożenie dokumentów, o których mowa w art. 8h ust. 4, potwierdzających spełnienie wymagań, o których mowa w art. 8g ust. 3 lub posiadanie wdrożonych procedur, o których mowa w art. 8g ust. 4. Niezłożenie wyjaśnień lub nieprzedłożenie dokumentów w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania lub niespełnienie przez certyfikowany serwis wymagań, o których mowa w art. 8g ust. 3 lub posiadania wdrożonych procedur, o których mowa w art. 8g ust. 5 stanowi podstawę do wykreślenia certyfikowanego serwisu z rejestru.

Certyfikowany serwis w okresie ważności wpisu (najpóźniej 30 dni przed dniem upływu ważności wpisu), chcąc nadal wykonywać czynności i przeglądy serwisowe w elektrowni wiatrowej o mocy znamionowej nie mniejszej niż 100 kW lub nie niższej niż 30 m, zobowiązany będzie do złożenia do Prezesa UDT wniosku o certyfikację i przedłużenie wpisu do rejestru (**art. 8m** oraz **art. 8n**).

Za przeprowadzenie certyfikacji i wpis do rejestru oraz za przeprowadzenie certyfikacji i przedłużenie ważności wpisu do rejestru pobierane będą opłaty w wysokości określonej na podstawie przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” na podstawie art. 20 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 53), obowiązującego w dniu złożenia wniosku podlegającego opłacie (**art. 8s** oraz **art. 8t**).

W przypadku odmowy dokonania wpisu do rejestru, wykreślenia z rejestru albo odmowy przedłużenia ważności wpisu do rejestru przysługiwać będzie odwołanie do Komitetu Odwoławczego, działającego przy Prezesie UDT (**art. 8p** oraz **art. 8r**). Komitet liczyć będzie nie więcej niż 10 osób posiadających wiedzę i doświadczenie w zakresie serwisowania elementów technicznych elektrowni wiatrowych lub certyfikacji. W skład Komitetu wchodzić będą proporcjonalnie, w liczbie zapewniającej brak dominacji którejkolwiek ze stron, osoby reprezentujące organy administracji rządowej oraz ogólnopolskie stowarzyszenia i organizacje konsumenckie, pracodawców, gospodarcze i naukowo-techniczne, jeżeli zakres ich działania obejmuje zadania związane z promowaniem wykorzystania odnawialnych źródeł energii (**art. 8o**).

Nadzór nad przestrzeganiem przez eksploatujących elektrownię wiatrową obowiązku w korzystania z usług certyfikowanego serwisu sprawować będzie Prezes URE. W projektowanej ustawie, w celu zapewnienia komplementarności przepisów, przewidziano sankcję w postaci administracyjnej kary pieniężnej za działanie niezgodne z art. **8e ust. 1** projektu ustawy, której podlegać będzie eksploatujący elektrownię wiatrową (**art. 8u ust. 1**). Zgodnie z **art. 8u ust. 2** projektu ustawy, organem wymierzającym karę pieniężną za

nieprzestrzeganie obowiązku poddania elementów technicznych elektrowni wiatrowej czynnościom i przeglądom serwisowym realizowanym przez przedsiębiorcę, który został wpisany do rejestru podmiotów wykonujących czynności i przeglądy serwisowe elektrowni wiatrowej, będzie Prezes URE.

Podobnie jak w przypadku pozostałych kar pieniężnych wymierzanych przez Prezesa URE na podstawie art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2020 r. poz. 833, z późn. zm.), tak również w przypadku odpowiedzialności za naruszenie obowiązku określonego w projektowanym art. 8e ust. 1, przewidziano analogiczne dyrektywy wymiaru kary tj. obowiązek uwzględnienia przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej stopnia szkodliwości czynu, stopnia zawinienia oraz dotychczasowego zachowania podmiotu i jego możliwości finansowych (**art. 8u ust. 4**), określenie górnej granicy wymiaru kary (**art. 8u ust. 3**), możliwości odstąpienia od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zrealizował obowiązek (**art. 8u ust. 5**).

Karę uiszcza się w ciągu 14 dni od dnia prawomocności decyzji (**art. 8u ust. 6**). Wpływy z tytułu kary pieniężnej stanowią dochód budżetu państwa i są wnoszone na rachunek właściwego urzędu skarbowego (**art. 8u ust. 7**). Może być ona także ściągnięta na podstawie przepisów o administracyjnym postępowaniu egzekucyjnym (**art. 8u ust. 8**).

Prezes URE jako organ administracji publicznej, do którego ustawowych zadań należy regulowanie działalności przedsiębiorstw energetycznych zajmujących się wytwarzaniem energii elektrycznej, posiada kompetencje do żądania, na podstawie art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, przedstawienia informacji dotyczących wykonywanej przez te przedsiębiorstwa działalności gospodarczej. W praktyce regulacyjnej Prezesa URE, pozyskane w tym trybie informacje niejednokrotnie wykorzystywane są na potrzeby wszczęcia postępowań w przedmiocie wymierzenia administracyjnych kar pieniężnych. W związku z powyższym należy przyjąć, iż kompetencje Prezesa URE umożliwią skuteczne monitorowanie obowiązku określonego dyspozycją projektowanego art. 8e ust. 1 oraz wymierzanie kar pieniężnych w przypadku jego naruszenia.

Innym mechanizmem kontroli wprowadza przepis **art. 2** ustawy zmieniającej, który w **art. 57 ust. 1 pkt 3a** ustawy z dnia 7 lipca 1994 r.– Prawo budowlane wprowadza obowiązek załączenia odpowiedniego oświadczenia do wniosku o udzielenie pozwolenia na użytkowanie elektrowni wiatrowej. Przepis ten zapewnia, że od momentu oddania nowej elektrowni wiatrowej do użytkowania będzie ona podlegać czynnościom i przeglądom certyfikowanego serwisu.

Przepisy przejściowe i końcowe

Rozdział 3 ustawy zmieniającej zawiera przepisy przejściowe i końcowe, które regulują stosowanie przepisów **rozdziału 1** i **rozdziału 2**.

Art. 12. projektu wprowadza przepisy przejściowe dotyczące aktów planistycznych. **Art. 12 ust. 1** stanowi, że studia uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, oraz plany zagospodarowania przestrzennego województwa uchwalone przed dniem wejścia w życie ustawy zachowują moc. **Art. 12 ust. 2** stanowi, że MPZP obowiązujące w dniu wejścia w życie ustawy zachowują moc. **Art. 12 ust. 3** stanowi jednak, że postanowień planów

zagospodarowania przestrzennego województwa i studiów nie stosuje się w zakresie określenia minimalnych odległości, o których mowa w ustawie odległościowej. Związane jest to ze zmianą **art. 6** ustawy odległościowej oraz wprowadzeniem zasady, że odległości i strefy ochronne wyznaczone są tylko w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego, jako najbardziej odpowiednich aktach dla tego typu, szczegółowych i wymagających szerokiej wiedzy rozstrzygnięć.

Art. 12 ust. 4 stanowi, że przepisy niniejszej ustawy stosuje się do projektów studiów uwarunkowań oraz planów województwa. Oznacza to, że w tych projektach nie określa się już wymaganych odległości, które wynikają ze zmienianej ustawy odległościowej. **Art. 12 ust. 5** stanowi, że przepisy niniejszego projektu stosuje się do projektów MPZP, co oznacza np., że w mogą określać one inne odległości, aniżeli 10H, przy zachowaniu pozostałych wymagań określonych w projektowanych przepisach.

Art. 12 ust. 6. stanowi jednak, że do projektów MPZP albo ich zmian, w stosunku do których przed dniem wejścia w życie ustawy dokonano wyłożenia, stosuje się przepisy niniejszej ustawy, jeżeli rada gminy postanowi wykorzystać jej uprawnienie do zlokalizowania elektrowni wiatrowej w odległości mniejszej niż 10H od budynków mieszkalnych, jednak nie mniejszej niż 500 m. Innymi słowy, jeżeli projekt MPZP określa odległość mniejszą niż 10h, to należy stosować do niego wszystkie przepisy ustawy odległościowej w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 13. Stanowi, że przepisy niniejszej ustawy stosuje się do postępowań, prowadzonych w stosunku do elektrowni wiatrowych, w sprawie wydania decyzji o pozwoleniu na budowę oraz w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 14 zawiera przepisy przejściowe dotyczące decyzji o pozwoleniu na budowę oraz zgłoszenia robót budowlanych. **Art. 14 ust. 1** stanowi, że decyzje o pozwoleniu na budowę wydane przed dniem wejścia w życie ustawy w brzmieniu nadanym niniejszym projektem pozostają w mocy, natomiast **art. 14 ust. 2** stanowi, że postępowania wszczęte i niezakończone do dnia wejścia w życie ustawy prowadzi się na podstawie przepisów dotychczasowych. Analogiczne przepisy, w stosunku do zgłoszenia robót budowlanych, przewidują **art. 14 ust. 3** i **art. 14 ust. 4**. W praktyce, przepisy dotyczą przede wszystkim sytuacji, kiedy budynek mieszkalny zbudowany ma zostać w odległości mniejszej, aniżeli 500 m od elektrowni wiatrowych. Możliwość taka przewidziana jest wyłącznie dla decyzji już wydanych lub zgłoszeń, co do których nie wniesiono sprzeciwu albo postępowań niezakończonych do dnia wejścia w życie ustawy lub dla zgłoszeń, co do których termin na wniesienie sprzeciwu w dniu wejścia w życie ustawy pozostaje w toku.

Art. 15 ust. 1 stanowi, że przedsiębiorca, wykonujący czynności i przeglądy serwisowe elektrowni wiatrowej przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, może wykonywać te czynności bez obowiązku posiadania certyfikatu przez okres nie dłuższy niż 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy tak aby przedsiębiorcy ci i UDT posiadali czas na

przygotowanie się do realizacji czynności certyfikacji, a przedsiębiorcy na uzyskanie certyfikatu.

Art. 15 ust. 2 przewiduje natomiast, że eksploatujący elektrownię wiatrową może korzystać z usług serwisu, który nie posiada certyfikatu przez okres nie dłuższy niż 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy. Przepis ten gwarantuje mu więc 6 miesięcy, biorąc pod uwagę przepis **art. 15 ust. 1**, na podpisanie stosownej umowy z certyfikowanym serwisem.

Art. 16 określa datę wejścia w życie ustawy. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od daty jej ogłoszenia.

Projektowana ustawa jest zgodna z prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy nie wymaga przedstawiania jej organom i instytucjom Unii Europejskiej w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia. W szczególności regulacja nie mieści się w zakresie przedmiotowym zagadnień podlegających konsultacjom z Europejskim Bankiem Centralnym, zgodnie z art. 2 ust. 1 decyzji Rady z dnia 29 czerwca 1998 r. (98/415/WE) w sprawie konsultacji Europejskiego Banku Centralnego udzielanych władzom krajowym w sprawie projektów przepisów prawnych (Dz. Urz. UE L 189 z 03.07.1998, str. 42).

Zgodnie z art. 5 ustawy dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.) projekt ustawy zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Rozwoju, Pracy i Technologii oraz na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji w serwisie „Rządowy Proces Legislacyjny”.

Projekt ustawy nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.) i w związku z tym nie podlega notyfikacji w rozumieniu tego rozporządzenia.